

WESTERN ROMAN
LASO
CIJENA 20 d. BROJ 457



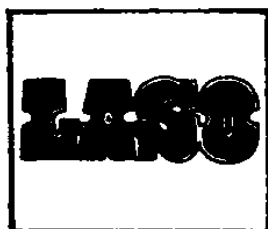
OSVETA ZA ALEKSANDRU



Frank Callahan

OSVETA ZA ALEKSANDRU





LASO 457

Frank Callahan:

OSVETA ZA ALEKSANDRU

Naslov originala: RACHE FÜR ALEXANDRA

Recenzija: Mladen Stary, književnik

**Copyright: Bastei Verlag, Bergisch Gladbach, po-
sredstvom Geisenheyner und Crone, Stuttgart**

Prijevod: Fedor Bekl

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: Marcel Čukli



SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić,
Ljudevit Bauer (predsjedavajući), Nenad Brixy, dr Adolf
Dragičević, inž Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jure-
la, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Is-
met Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGO-
VORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO - Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost
SOUR-a »Vjesnik« n.s.o.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 –
Adresa uredništva: »Laso«, Redakcija »Romani i stripovi«, 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO
Štamparska djelatnost »Vjesnik« n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n.su-
b.o. i OOUR TM n. sub. o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) »Vjesnikova« Press agencija Zagreb. Cijena
pretplate za godinu dana iznosi 780 d ili 702 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci
390 d ili 351 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od
10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216
SOUR »Vjesnik«, Interna banka, s oznakom za »Laso«. Cijena za inozemstvo: DM 1,80,
ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM
36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00 HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za
devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za »Laso«).

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i
jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d, 1/6 stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za
prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 – 1973. od 26. XI 1973.

I

Lorne Horsepower, vlasnik više rudnika srebra, nije mogao a da ne misli na lijepu Aleksandru. I zato je hladnokrvno odlučio da Johna Morgana makne s puta. Vjerovao je, naime, da mu je vlasnik ranča Skull jedina prepreka do osvajanja lijepe Aleksandre.

Tako je došlo do zamisli o nevjerojatnom, paklenskom planu.

John Morgan, koji je s Aleksandrom maštao o zajedničkoj budućnosti u Bluegrass Valleyju, u Koloradu, nije ni slutio što mu se sprema. A onda je okrutan prepad jednim jedinim udarcem uništio sve njihove nade.

Jedino što je John Morgan nakon toga želio bila je osveta. Krvava osveta...

* * *

– Maknite ruke!

Strahovito ljuta, Aleksandra uzmakne nekoliko koraka, kako bi izmakla ispruženim rukama muškarca koji je stajao pred njom.

Dok je promatrao lijepu ženu, Lorne Horsepower se pobjedonosno smiješio.

Kao i uvijek, Aleksandra je pružala prekrasnu sliku. Dugačka, raspuštena kosa boje bakra padala je preko njenih ogoljelih ramenâ. Bila je odjevena u lepršavu zelenu kućnu opravu, koja je naglašavala prekrasne, skladne oblike.

Zelene oči, koje bi se bez imalo krzmanja moglo usporediti s mačjima, imale su osebnostnu sposobnost: u hipu su se mogle stisnuti u usku liniju.

Takve su bile i sada, kad je Aleksandra rekla svom neočekivanom posjetitelju:

— Molim vas, gospodine Horsepower, da se urazumite. — Ženin glas još ni sada nije imao neprijateljski prizvuk, usprkos neugodnim okolnostima. — Već mi nekoliko dana udvarate iako vam nisam dala ni najmanjeg povoda za to. Ali...

— Ja vas želim, Aleksandra! Morate biti moja! — grubo je prekine Horsepower. — Ludo sam se zaljubio u vas! Želio bih vam cijeli svijet staviti pred noge. Ne shvatite to samo kao prazne riječi, dragana. Ja sam utjecajan čovjek i...

Aleksandra odbijajući odmahne rukom. Nije dopustila ni najmanji tračak sumnje da je zainteresirana za bogatoga Lornea Horsepowera.

— Molim vas, gospodine, idite! Ja volim Johna Morgana i mi ćemo se uskoro vjenčati. Ovdje, u Tucsonu, obekali smo se jedno drugome. Molim vas, napustite moju sobu, a ja ću zaboraviti da ste nasrnuli na mene.

Rekla je to vrlo mirno i ozbiljno, bez ikakva izraza straha u zelenim očima ili na lijepom licu. Međutim, iznutra nije bila tako mirna kakvom se prikazivala.

Bojala se!

Strahovala je da bi John mogao ući i pomisliti da mu je taj nespretnjaković suparnik. Nije željela da slučajno poteče krv.

Bogataševo ovalno lice, s kratkim i punim brkom ponad gornje usne, kao da se povećalo pred lijepom ženom. Osjetila je na svom licu njegov vrući dah, ugledala divlje svjetlucanje u njegovim malim i kosim očima.

U tom času stetson kliznu s muškarčeve glave i ostane visiti o vrpici na ledima. Tamnoplava kosa sada je uokvirivala ovalno lice poput lavlje grive.

Aleksandra još jednom uzma-kne.

Protrne osjetivši iza leđa zid hotelske sobe. Oči joj postanu veće, a usta joj se otvore kao da će kriknuti, no bijaše to bezglasni krik. Zadrhtala je cijelim tijelom.

Horsepower zastane tik pred njom i čvrsto je uhvati za ramena.

Sobu propara zvuk, paranja ženine poput daška tanane kućne oprave.

Muškarac pritisne svoje usne na ženine. Od toga dodira Aleksandra se ukoči. Život kao da je napustio to lijepo tijelo, ali je gnušanje u njemu raslo.

Horsepower ustukne.

— Hej — zareži — od tebe sam mnogo više očekivao!

U sljedećem trenu pokuša ponovo poljubiti ženu koju je stiskao svojim ručetinama.

Ovaj put Aleksandra s hladnom promišljatošću ugrize muškarčevu usnu.

Visoki muškarac s kosom nalik lavljoj grivi krikne i ustukne. Dok je desnom rukom opipavao raskrvavljenu usnicu, lice mu se razvuklo u ružnu grimasu. Ruke mu se zgrče u šake, ali samo nakratko. U jednom je trenutku izgledalo kao da će udariti ženu što je stajala pred njim, no odmah zatim uspio se savladati.

— Hej, pa ti si prava divlja mačka! To sam naslutio onoga trenutka kad sam te prvi put ugledao. Ti nisi žena koja se dragovaljno predaje.

Aleksandra nije odgovorila na njegove neumjesne opaske, nego je oporim glasom rekla:

— Idite, gospodine Horsepower! Još sam voljna zaboraviti sve što se dosad zbilo, ali ne znam da li ću to moći ako odmah ne odete. Napustite moju sobu! Odmah!

Lorne Horsepower se glasno nasmije i nevjesnom kretnjom bolje namjesti opasač. Revolver marke remington nosio je nisko privezan o bedro. Svojim ponašanjem kao da je želio pokazati da majstorski vlada koltom.

Trenutak zatim ponovo pride mladoj ženi i dalje se divlje smiješeci.

U tom se času otvore vrata hotelske sobe i John Morgan ude. Vidjevši što se u sobi zbiva, rančer ustukne. No tek

na tren. U hipu je shvatio što prizor pred njim znači i što se tu zbiva.

S dva brza koraka pride Horsepoweru, uhvati ga za rame i okrene, a onda ga svom snagom udari u bradu.

Sve se odigralo tako brzo da se krupan muškarac uopće nije stigao oduprijeti. Zateturao je unazad, kao da ga je konj udario kopitom, i zaprepšteno uskliknuo. Kad je zatim naletio na jedan stolić, ovaj se slomio pod njegovom težinom.

John je čekao, spreman da nastavi što je započeo. Želio je tom bezobraznom bogatašu, kojega je još prije dva dana upozorio neka napokon makne svoje prste od Aleksandre, pokazati da ne može nekažnjeno napastovati njegovu zaručnicu.

Ljuljajući se na nogama, Lorne Horsepower potrese glavom kao ošamućeni bik i podigne ruke, kako bi prihvatio borbu. Pogled mu je i dalje bio mutan, jer je udarac njegovog protivnika bio vrlo snažan. To je, pak, dokazivalo da John Morgan potječe od čvrste korenike.

Rančer iz prekrasne doline u Koloradu, doline obrasle gotovo plavičastom travom, još jednom kazni nasrtljivca.

Pogodio je Horsepowera tik ponad obrve. Bogataš zalepeta rukama, kao da su to ukočena ptičja krila, i zatetura natraške. Naposljetku je ledima

tako čvrsto udario o zid da se čuo prasak sudara.

Ošamućen pokuša potegnuti revolver. Odmah zatim Morgan strelovito i snažno udari bogataševu ruku i izbiје mu oruđe.

Okršaj dvojice muškaraca presiječe Aleksandrin glas.

— Prestani, John! Pusti ga neka ode! Ovaj nitkov nije vrijedan da na njemu prijaš ruke. Glavno je da si stigao na vrijeme.

Morgan s mukom proguta bijes koji ga je svega obuzeo i spusti ruke. Njegovo dotad zgrčeno lice polagano se opuštalо dok je gledao u svoga protivnika.

Horsepowerove su oči bile pune mržnje. Zacijelo je prvi put doživio tako potpun poraz. Još je gore bilo to što se sve to zbilo pred ženom koju je po svaku cijenu želio osvojiti. Nikad nikome nije uspjelo da se s njim tako poigra! Lorne Horsepower nije nimalo lijepo izgledao. Lice mu je bilo unakaženo, usnice su mu krvarile, desno se oko počelo zatvarati, a arkada iznad njega bijaše pukla.

Čulo se bogataševo stenjanje, ali to je stenjanje više proisteklo iz bijesa i srdžbe nego iz bolova. Njegov zloban pogled netremice je počivao na Morganu.

— Izlazite!

Vlasnik ranča Skull podigne ruku i kažiprst usmjeri prema još i sada otvorenim vratima.

— Izlazite, gospodine — ponovi i nastavi: — I nikada se više nemojte pojaviti pred mojim očima. Ni pred očima moje zaručnice. Vrlo loše biste se proveli kad biste to uradili. I znajte da to nije puka prijetnja. Dakle, izidite iz sobe! Odmah!

Lorne Horsepower iznenada kimne i rukom prijede preko raskrvavlјanih usana. Škrgutajući zubima moćni bogataš, koji je u okolini Tucsona imao nekoliko rudnika srebra, krene prema vratima.

John Morgan je znao da je u samo nekoliko minuta stekao smrtnoga neprijatelja. Takvoga koji ni pred čime neće prezati da uzvrati nanесenu mu uvredu.

Vlasnik rudnika otetura kroz vrata, grдно pretučen, јedva se držeći na nogama.

Odjek njegovih nesigurnih koraka još nije zamro kad je Aleksandra požurila u Johnov naručaj. Rukom mu je nježno prošla kroz razbašurenu kosu dok su joj lijepim licem klizile suze.

— Oh, John — prošaputala je — zašto se ljudi neprekidno moraju boriti i prolijevati krv? Zašto čovjek ne može poštovati drugог čovjeka, kako se to dolіkuje?

Morgan nemoćno sliježe ramenima i pokuša utješiti mladu ženu u svom zagrlјaju.

Malo zatim, pošto se donekle primirila, Aleksandra reče:

— Moramo što je brže moguće napustiti Tucson, John. Od Indijanaca zasad ne prijeti velika opasnost. U posljednje vrijeme vojska je u nekoliko navrata postigla manje uspjehe, pa će se Apaši povući. John, hoćemo li poći?

Vlasnik ranča Skull kimne.

— Dobro, Aleksandra, napustit ćemo grad. Pojahat ćemo sutra u cik zore.

Zablistala je od sreće.

— Hvala ti, John!

Njezine se pune usnice pripiše uz njegove.

I opet jednom John Morgan osjeti strast te rasne žene. Nije bilo nimalo čudno što je takva žena naprečac osvojila toga čvrstog i neustrašivog muškarca. A onda se, neočekivano, John prisjeti susreta s prekrasnom Fee Dunaway. No ni Fee nije mogla iz njegovih sjećanja izbrisati Aleksandru, pa ni načas.

Jedino što je John Morgan želio bilo je da Aleksandru povede na svoj ranč u Koloradu i da se tamo s njom oženi. Napokon je bio potpuno siguran da voli Aleksandru, iako se mjesecima odupirao da podlegne njezinim čarima.

U praskozorje će krenuti iz Tucsona i pojahati prema ranču Skull.

* * *

Sjene predvečerja polako su se navlačile nad grad, a sunce je tonulo u poput krvi vatrenocrvenom moru.

— Naša posljednja večer u Tucsonu — reče Aleksandra maznim glasom i preko stola uhvati Johnovu ruku.

Morgan uzvratí osmijehom i nježnošću u očima.

— Da, mačkice — odgovori i nastavi: — Siguran sam da će ti se svidjeti na mojem ranču. Neke momke iz moje brojne čete kaubojá već si upoznala, a mojom kćerkom Mary-Lou brzo ćeš se sprijateljiti.

Smijala se od sreće.

Sjedili su za stolom u otmjenom restoranu i večerali. Jelo je bilo izvrsno pripremljeno i vrlo je prijalo. Posluga je bila prvorazredna. Čim su povečerali, poslužitelji su odnijeli prazne tanjure.

Kao i svuda gdje bi se Aleksandra pojavila, mnogobrojni gosti restorana divili su se prekrasnoj ženi. Međutim, ona kao da nije opazala ljude oko sebe a nekmoli njihove zadivljene poglede. Gledala je samo muškarca kojega je voljela i poštovala.

— Hoćemo li malo prošetati, John? — upitala je iznenada.

— Možemo otići i do staje i pogledati kako su naši konji.

John se nasmiješi.

— Dobro, najdraža. Podimo i oprostimo se od Tucsona, zahvaljujući mu za lijepe dane što smo ih u njemu proveli.

Iznenada se Morganove usne stisnu. Načas je izgledalo kao da će skočiti i Aleksandra pode smjerom njegovog pogleda.

U restoran je upravo ušao Lorne Horsepower.

Ugledavši Aleksandru, bogataš skine šešir, u stilu velikoga meksikanskog *caballera*. Johna Morgana ne udostoji ni pogledom.

Iako ga Horsepowerov pogled nije ni okrznuo, Morgan osjeti gotovo opipljivu, strahovitu mržnju što je strujala iz vlasnika rudnika srebra. Aleksandra kimanjem uzvratila na pozdrav, jer je to pristojnost zahtijevala.

Horsepower prođe kraj stola za kojim je par sjedio i sjedne tako da je između njih bilo nekoliko stolova.

Kao da se ništa nije dogodilo, Aleksandra se dražesno nasmiješi i uhvati Johna za ruku, a on nježno odgovori na njezin stisak.

— Idemo li? — upita ga.

Morgan plati, pa krene za Aleksandrom koja je već pošla prema izlazu. Opazio je poglede divljenja kojima su muškarci odmjeravali njegovu lijepu zaručnicu. Bio je sretan i ponosan što takva žena pripada njemu.

Vani osjetiše kako im hladan zrak prodire u pluća. Blijeda mjesečeva svjetlost probijala se s neba, a udaljene zvijezde, slične dijamantima, blistale su isto tako kao što ta vrst dragoga kamenja sja na crnom baršunu.

Većina kuća bijaše osvijetljena. Uzvitlana prašina, kad bi

se našla u traci svjetla što je prodirala kroz prozore, zablislala bi kao zlatni prah obasjan suncem.

U Main Streetu noćni život bijaše u punom zamahu.

U krugu od mnogo milja Tucson je bio jedini veći grad. Međutim, mnogi su žitelji pobjegli iz njega nakon što su Apaši napali grad i srušili i uništili sve što im se našlo na putu.

Ruku pod ruku šetali su Aleksandra i John nogostupom. Mnogi su ih pozdravljali, jer su Morgana ljudi dobro poznavali i poštovali. Rančer je bio cijenjen zato što je uvijek i svakome bio voljan pomoći. Osim toga, pristao par nigdje nije mogao proći neoprašten.

Serif Miller, koji je izišao iz svoga ureda baš tada kada su Aleksandra i John naišli, srdačno ih je pozdravio i prstima dotakao obod stetsona.

— Lijepa i ugodna večer, zar ne? — upita, pa nastavi: — Čuo sam da nas sutra namjeravate napustiti?

Morgan potvrdno kimne.

— Već je vrijeme da se vratim u Kolorado. Siguran sam da se moji momci dobro brinu za ranč, da je sve u redu i da su sami mogli riješiti sve probleme koji su u međuvremenu iskršli, ali...

Iznenada zašuti, kao da ne želi odati najintimnije misli.

Miller je shvatio o čemu rančer razmišlja.

- Čezneš za dalekim zelenim šumama, za svojim govedima i prekrasnom dolinom punom čudesne, plavkastozelene trave. Tamo su i tvoji momci, za koje bi ti prošao i kroz vatru i koji bi isto to uradili za tebe, zar ne? I sada želiš tamo odvesti svoju Aleksandru. Imam li pravo, John?

Vlasnik ranča Skull samo kimne.

- Da, Morganu, tako je to - kimne i šerif Miller.

Oprostili su se od gradskog šerifa i nastavili šetnjom.

Polagano su se približavali javnoj konjušnici i uskoro začuli rzanje i tapkanje kopita u mjestu, popraćeno njiskanjem nekih životinja. Kad su ušli, iz jednog pregratka se izvuče starac s lulom u ustima.

- Halo, gospodine - dočeka Morgana pošto je izvukao lulu iz bezubih usta. - Pobrinuo sam se za oba konja, kao što ste zahtijevali. Hoćete li pogledati životinje?

Morgan bogato nagradi konjušara, a starac odmah novac strpa u džep.

- Hvala vam - reče rančer.

- Sami ćemo pronaći konje. Sutra rano ujutro krećemo na put, Old Joe. Čim se razdani.

Starac kimne.

- U to će vas vrijeme čekati osedlani konji, gospodine Morgan.

Konjušar nestane u svom pregratku, a Aleksandra i John uđu dublje u konjušnicu

u kojoj se miris konja miješao s mirisom sijena. John je volio taj miris, koji ga je na neki način podsjećao na pustolovine i široka, slobodna prostranstva.

Svi su pregraci bili zauzeti. Svoje su konje pronašli tek u dva posljednja pregratka. No prije nego što su prišli životinjama iz mraka izrone četiri tamna lika. Dotad su bili sakriveni u jednom udubljenju.

Aleksandrine se oči širom otvore od straha.

Sve se zbilo u trenu, a završilo je loše po vlasnika ranča Skull. Kundak vinčesterke pogodio ga je u glavu. Udarac je bio prejak čak i za tako čvrstoga muškarca kao što je bio Morgan.

Iako se borió protiv nadolazeće nesvjestice, nije ostao priseban. Srušio se i glavom udario o pod. Zato više nije mogao čuti grleni krik mlade žene, prije nego što joj je jedna prljava ruka začepila usta.

Čvrste ruke ščepaše Aleksandru iako se borila. Međutim, protiv četvorice surovih momaka nije imala nikakvih izgleda. Noge i ruke ubrzo su joj bile čvrsto zavezane, a u usta joj je ugurana krpa.

Zurila je u pakosna lica napadača, koja su bila osvijetljena svjetlom karbidske svjetiljke.

Dvojica se zatim pobrinuše za onesviještenoga Morgana, a onda druga dvojica podignu Aleksandru i kroz stražnja

vrata konjušnice iznesu je u tamnu noć.

U tim je trenucima Aleksandra razmišljala o Lorneu Horsepoweru i došla do zaključka da se samo on može nalaziti iza toga podmuklog prepada.

Aleksandra i John Morgan nisu mogli ni pomisliti da će svemoćni bogataš napasti tako brzo i ~~na~~ tako podmukao način.

II

John Morgan osjećao se tako kao da iz silnih vodenih dubina polagano izranja na površinu. Tek je nakon poduljeg truda uspio, iako s mukom, otvoriti oči.

Vid mu se polako bistrio, a onda se počelo vraćati i sjećanje. I to čega se prisjetio udarilo ga je kao dobro odmjerjen udarac šakom, tako da je duboko uzdahnuo. Osjećao se vrlo loše, kao da će mu lubanja svakoga časa prsnuti.

Snaznim potezanjem ruku pokuša olabaviti vezove na rukama, a zatim isto na nogama. Ispod sebe osjećao je meku travu, a pokraj njega šiblje se lelujalo na vjetru. Na nebu iznad njega sjao je mjesec-srp.

Tada vidik zastre tamna sjena. Nečiji podrugljiv glas reče:

— Junačina se probudio, Clayde. Vec sam pomislio da si ga prejako udario.

Drugi se lik primakne bliže i zastane. Čovjek je stajao i lju-ljao se naprijed-nazad. Onda njegova ruka segne naniže i uhvati prsa Johnove košulje, a zatim rančera povuče u vis.

Na svom licu Morgan osjeti vrući dah toga neznanca i stisne zube. Bolovi u lubanji postali su nepodnošljivi, a u grlu ga je tako stezalo kao da će se udaviti.

— Hombre je potpuno udešen — reče čovjek kojega je njegov drug oslovio sa Clayde. — Taj nam više neće praviti neprilike.

Dok je govorio, surovo je još jednom udario bespomoćnoga zatočenika, tako da je John Morgan ponovo tresnuo o zemlju.

Bivši major još jače stisne zube. Iz njegovih usta nije izišao ni najtiši glasak. Nasilnici se udalje nekoliko koraka u stranu i tu naslone na dva stabla.

Odnekud je dopirao tihí zúbor potočića. Konji u blizini rzali su i kojiput udarili kopitima.

Iako su mu misli bile zbrkane od boli, Morgan je počeo razmišljati kome može zahvaliti za tu stupicu u koju je neočekivano upao. Vrlo je brzo došao do jedinoga mogućeg zaključka: Lorne Horsepower! U hipu ga preplavi strah. Aleksandra! Sigurno su i nju oteli!

Ležeći na zemlji, ponovo pokuša olabaviti vezove. Užasni

bolovi u glavi polagano su se smirivali i u Johnovo tijelo počele su se vraćati odlučnost i snaga.

Na što čekaju ta dva pasja sina, upita se rančer dok je i dalje pokušavao olabaviti vezove.

* * *

Protekao je otprilike jedan sat kad je noćnu tišinu razbio topot. Dolazio je iz daljine, ali se moglo zaključiti da se konjanik sve više približava. Utihi-
nuo je tek tada kada je jahač u neposrednoj blizini zaustavio konja.

Čim je jahač progovorio, John Morgan je prepoznao glas čovjeka s kojim se prije nekoliko sati tukao.

Lorne Horsepower!

Sljedećeg trenutka nacereno se lice moćnoga i bogatog vlasnika rudnika srebra pojavi pred Johnovim licem a kad se sagnuo nad rančera podrugljivo cerekanje postade još jače.

– Tako zacijelo nisi zamišljao naš ponovni susret, pasji sine – rekao je otrovnim glasom. – Tko se usudi sa mnom dohvatiti toga uvijek bacim u prašinu, Morgan! A ono što poželim uvijek dobijem!

Iz njegovih se riječi nedvojbeno razabiralo da je čovjek bez trunka savjesti, koji se uvijek služi silom, oružjem i šakama.

John Morgan nije odgovorio. Lorne Horsepower likujući nastavi:

– S tobom je gotovo, Morgan. Ne računaj ni na kakvu milost, jer će te moji momci objesiti na neko drvo. Onda više nećeš morati brinuti za svoju Aleksandru. Ja ću tu lijepu ženicu ukrotiti i ona će mi pružiti mnogo ugodnih trenutaka. A kada je se izdovoljim, prodat ću je u neku javnu kuću. I to takvu u koju zalaze samo vakerosi.

S pobjedonosnim osmijehom na licu vlasnik rudnika se uspravi i nogom surovo udari nemoćnoga Morgana u rebra.

Iz očiju toga čvrstog i hrabrog muškarca potekoše suze bola, ali ni sada iz njegovih usta ne izide nikakav glasak. Znao je da mu život visi o tankoj niti. Bio je svjestan da Lorne Horsepower doista namjerava ostvariti sve što bijaše rekao. Moćnik će poduzeti sve samo da bi njega zauvijek ušutkao.

Dvojica nasilnika pridu bliže i stanu pored svoga poslodavca. Jedan od njih upita:

– Hoćemo li toga nitkova odmah likvidirati?

Govoreći to strelovitom je kretnjom izvukao kolt.

Horsepower prijede rukom preko kratko podrezanih brčića, pa odgovori:

Ne, mladiću, nećete. Pričekat ćete još dva sata, kako bih se ja u vrijeme dok se vi s njime bavite mogao pojaviti u Tucsonu. Želim imati stopostotni alibi. Nikad se ne može znati što bi se moglo dogoditi.

Još je jednom pogledao Morgana i podmuklo se nacerio.

– Želim ti sretan put u smrt, bastarde – zareži s mržnjom i još jednom udari u slabine bespomoćnoga protivnika.

Polako se udaljio, a za njim su krenuli i njegovi ljudi. Čulo se kako im Horsepower daje detaljne upute, a malo zatim ponovo odjeknu topot. Jahač je tjerao konja i vrlo je brzo nestao u noći.

John Morgan sklopi vjede i počne razmišljati o onom što je čuo i o onom što ga očekuje.

Dva sata. Preostala su mi samo dva sata da se pokušam izvući iz ove neugodne i teške neprilike. Ili da zauvijek nestanem s ovoga svijeta, mislio je.

* * *

Nečija gruba ruka skine povez s Aleksandrinih očiju.

Zaslijepljena, mlada je žena zbunjeno žmirkala u lelujavu svjetlost karbidске svjetiljke, koja je bacala čudnovate sjene na ogoljele i vrlo prljave zidove.

Otmicari su stajali pred njom i podrugljivo joj se cerali.

Aleksandra se iznenada odvaži i pruži prema njima zavezane ruke. Kako su momci oklijevali, sada se ona njima podrugljivo nasmijala.

– Zar me se bojite? – upita s prijezirom u glasu, pa nastavi: – Nikad to ne bih ni pomislila. Zar mislite da bih vam mogla pobjeći?

Nitkovi su se nasmijuljili svojoj zatočenici, a jedan odgovori:

– Naravno da vas se ne bojimo, gospodo.

Iz korica odmah izvuče nož Green-river, uvuče oštricu između ženinih ruku i prereže vezove.

Drugi nitkov reče:

– Lijepa gospodo, upozoravamo vas da ništa ne pokušavate. Mi smo odgovorni za vas, a svoj smo zadatak vrlo ozbiljno shvatili. Zato pamet u glavu, pa vam neće pasti ni vlas s glave.

Aleksandra samo kimne, pa se ogleda po trošnoj brvnari.

U kutovima prostorije visjele su paukove mreže. Na klimavom stolu ležali su razbacani ostaci jela. Sve je bilo strahovito prljavo. Vidjelo se da ovdje već dugo nitko ne živi.

Brvnara mora da je u divljini, zaključiti. Put od Tucsona dovdje trajao je dobra dva sata.

Iako je situacija u kojoj se nalazila bila naizgled beznaдна, Aleksandru nije obuzelo malodušje. Neprekidno je razmišljala o Johnu Morganu i vruće se nadala da je njen dragan još živ.

Pri pomisli na Lornea Horsepowera, koji sada sigurno misli da je postigao ono što je naumio, lice joj potamni od mržnje. Svim je bićem mrzila toga beskrupuloznog čovjeka koji ju je želio imati pa makar i silom, jer je znao da nikad ne

bi dragovoljno postala njegovom.

Aleksandra sjedne na zamazani stolac i stavi glavu među dlanove. Njeni su otmičari stajali naslonjeni na zid i ni na sekundu je nisu ispuštali iz vida.

Napolju je bila mrkla tama. Moglo je biti oko pola noći.

Sve to vrijeme mlada se žena pitala kako bi mogla nadmudriti svoje stražare. Nakon poduljega razmišljanja digne glavu, pa ustane. Rukama poravna zgužvanu opravu, pa se istegne i protegne lijepo, gipko tijelo.

Nitkovi su očima gutali to prekrasno tijelo. Međutim, doslovce samo očima. Bilo je nedvojbeno da su od Horsepowera dobili vrlo detaljne upute o tome da tu lijepu i mladu ženu ne smiju ni dotaknuti.

Aleksandra počne plesati. Okretala se, plesnim koracima, a njezina se široka oprava lepršavo podigla i otkrila savršeno oblikovane duge noge.

– No, momci, zašto stojite tamo tako sumorni? – izazivala ih je grlenim glasom. – Zar ovdje, u ovom bijednom sobičku nema nikakvog pića? Znajte, ja nisam dijete koje će tugovati. Želim se zabavljati i veseliti.

Bliještećih očiju Aleksandra se očaravajuće smiješila svojim otmičarima, no u najskrovitijoj dubini svog bića poželjela je tim nitkovima najgore što bi im se moglo dogoditi.

Oh, i te kako se znala svladavati! U svom je životu upoznala i dobre i zle strane života, pa je znala i kako se valja boriti. Dosad je izišla na kraj i s premoćnijim protivnicima. Zašto ne bih i sada, pomisli.

Momci su se smiješili Aleksandri, ali bijaše to kiseo osmijeh. Prsti su ih počeli žestoko svrbjeti od želje da se provedu, ali se nisu usudili. Dobro su poznavali svoga gazdu i znali su da bi ih nemilosrdno kaznio kad bi saznao da su se zabavljali s tom čarobnom ženom koju Horsepower želi za sebe.

Odjednom jedan momak po-
više:

– U bisagama imam bocu izvanrednog viskija Kentucky!

Požurio je prema izlazu iz brvnare i uronio u tamu.

Mlada se žena istoga časa poput tigrice približi drugom stražaru. Njezine senzibilne usne se napuće, obećavajući sve grijehе ovoga svijeta.

– Dobro je da je taj momak izišao – produhtala je.

Prišla je posve blizu i momka nježno okrnula po nadlaktici. On se trgnuo kao da ga je pogodio grom, a Aleksandra je nastavila:

– Pošalji svoga druga nekamo, amigo, pa ćemo nas dvoje ostati sami. Od mene nitko neće ništa saznati. Obećajem ti! Provest ćemo zajedno nekoliko lijepih i ugodnih sati, no moramo ostati sami da bi se to moglo ostvariti.

Dok je Aleksandra šaputala, momka je naočigled zahvaćao plamen strasti. Poželio je da tu lijepu ženu uhvati, privuče k sebi i poljubi, ali je u tom trenutku začuo da se njegov drug vraća.

Momak je ušao, vrata su se za njim škripeći zatvorila, a on je veselo pokazao bocu u kojoj se viski žućkasto iskrio.

Razumljivo, nisu imali čaše. Aleksandri nije preostalo drugo nego da i ona pije iz boce. Odglumila je da je popila velik gutnjaj, no u biti je samo malo srknula. Njezini su stražari znalački pili iz boce i doskora se sadržina smanjila na polovinu.

Aleksandra je nekoliko puta namignula momku kojemu je rekla da želi s njim ostati nasamo. Učinila je to tako napadno da se on sav užario. Njegovo je lice već dulje vremena bilo boje prezrele rajčice, no ipak je još jednom dobro gutnuo iz boce. Oštar se alkohol klokoćući, slijevao niz njegovo grlo.

Kad je bocu odmakao od usta, obratio se svome drugu riječima:

– Kreni, amigo. Ti si prvi na redu za stražu. Dobro pripazi da se kakav sumnjivac ne vrzma okolo. Ja ću te za jedan sat smijeniti.

Momak se zaprepašteno za-blene u druga.

– Hej – usklikne tek nakon podulje stanke – zar ti gori u

čarapama! Tebi bi zacijelo odgovaralo da sa damom ostaneš nasamo, ha? Pa vani se uopće ništa ne događa. Tu su samo lisice i zečevi, da bi si međusobno zaželjeli laku noć. Pa mi smo, tako rekavši, na kraju svijeta!

– Ma kreni napokon! – oštrije će prvi momak. – Poslije ću doći i zamijenit ću te.
– Namignuo je drugu i upitao:
– Pristaješ li?

Drugom je momku naposljetku sinulo što je posrijedi. On povuče još jedan dobar gutljaj iz boce, koja se brzo praznila, zatim popravi opasač i ponosito izide iz brvnare.

Aleksandra je sve to šutke, ali vrlo napeto promatrala. Jedan je bar na neko vrijeme udaljen, a s drugim će gledati što prije završiti.

Dok su je po koži palili požudni zlikovčevi pogledi, gadenje i mržnja u Aleksandri sve su više rasli. No ma što osjećala, morala je zadržati osmijeh na licu.

– Zamračí prozor, amigo – rekla je muklim glasom – Okladila bih se s tobom o što god želiš da tvoj drug sada stoji pred prozorom i viri kroz njega.

Momak zaokruži pogledom po sobi. Kad je ugledao jedan stari gunj, ode po njega i raširio ga preko prozora. Onda se okrene i pijano se osmjehujući počne se približavati Aleksandri.

Ona mu se i dalje zavodljivo smiješila. Mazno je protekla lijepo oblikovano tijelo dok se on naginjao naprijed da bi je poljubio, no znala je da mu neće dopustiti da to uradi.

Momak se već nadvio nad nju, ni ne pomislivši na to da ona i dalje drži bocu s viskijem, kad ga je pogodio snažan udarac.

U tom trenutku Aleksandra nije znala ni za milost ni za suosjećanje. Bila je svjesna da ni ona ne bi mogla očekivati milost. Ni od tog momka, niti od bilo koga tko je u vezi s Lorneom Horsepowerom.

Momak je nekoliko djelića sekunde posrtao na nogama. Začudeno mu se lice razvuklo u bolnu grimasu. Onda se slomi, kao da mu je netko nenadano izmakao tlo ispod nogu.

Ubrzano Aleksandrino disanje se polako umiri. Oprezno se ogledala, a onda pride prozoru i proviri napolje.

Vani je sve bilo mirno.

Sada moram onespособiti i drugog nitkova, pomisli. Nadala se da će joj i to uspjeti.

* * *

– Još jedan sat, Morgan – Clayde je stajao pred zarobljenikom, nacerena lica. – Za jedan sat ja ću te objesiti.

Drugi momak, koji je stajao pored Clayda, jednako se bezobrazno cerekao.

– Trebali bismo te objesiti, Morgan – reče taj nitkov – zato što je na tebe šteta potro-

šiti metak. To su riječi našega gazde. Kako ti se to sviđa?

Vlasnik ranča Skull bio je ledima naslonjen na jedno deblo. I ruke i noge još su mu bile čvrsto sputane, tako čvrsto da ih je jedva mogao pomaknuti. Pa ipak, usprkos bezizglednoj situaciji, čovjek iz predivne doline u dalekom Koloradu naizgled se bezbrižno smiješio.

– To mi se uopće ne sviđa, mladići. – U njegovu glasu nije bilo ni trune straha. – To će vam samo zadati više posla i prouzročiti neugodnosti.

– Ah, neće biti baš tako naporno! – odgovori Clayde. – Potražit ćemo posebice lijepo i pogodno drvo, s barem jednom vrlo jakim granom. Posebno ćemo ga izabrati za tebe.

Momci su se zatim malo udaljili od zarobljenika i potihom počeli o nečem razgovarati.

Morgan ponovno počne micati rukama i nogama, ne bi li olabavio vezove no oni nikako da popuste. Ti su pasji sinovi dobro obavili posao, pomisli i zaključi kako ne postoje ni najmanji izgledi za bijeg.

Svakim je časom postajao sve nervozniji. Nije se plašio smrti, jer je i dosad često život izlagao smrtnoj opasnosti, ali je strahovao za Aleksandru. Bio je siguran da se i ona nalazi u rukama takvih zlikovaca – ubojica. Pokvareni vlasnik rudnika gotovo je postigao ono što bijaše naumio.

Oprezno pogledavši prema svojim čuvarima uvjeri se da i dalje razgovaraju.

Morganovo je lice bilo pokri-veno sličnim kapljicama znoja, usne čvrsto stisnute. Rančer iz Kolorada očajnički je pokušavao pronaći bilo kakvu mogućnost koja bi ga izvukla iz smrtne opasnosti, koja se polagano približavala kraju.

Prolazile su dragocjene minute, a Morganova su vezovi i dalje bili čvrsti kao i prvoga časa, kad je tek bio svezan. Nije ih dosad olabavio ni za centimetar.

I tako je naposljetku i toga čvrstog i neustrašivog borca počelo obuzimati malodušje. U sari čizme imao je doduše nož, ali nikako ga nije mogao izvući. Zato je počeo pikati po tlu, ne bi li pronašao kakav kamen ukopan u zemlju i o njega presjekao uže.

Približi se ponovo Clayde. U srebrnom odsjaju mjesečine u njegovu se pogledu mogla nazrijeti sva zloba tog nemilosrdnog ubojice.

– Ubrzo ćemo završiti, Morgan – reče, pa upita: – Imas li možda posljednju želju, amigo?

Rančer s mukom proguta ono što mu je steglo grlo. Ipak je zavladao sobom i mirnim glasom odgovorio:

– Dobro, momci, mogli biste mi dati jednu cigaru. Zapravo, nisam strastven pušač, ali...

– Dobro, dobro – cerekao se Clayde. – Dobit ćeš cigaru. Mislim da imam još jednu u bisagi.

Udaljio se i malo zatim vratio s debelom cigarom, koja bijaše dobrano zgnječena. Gur-
nuo ju je u Morganova usta i zapalio.

– Neka ti prija, amigo – reče hihocući. – Mora da je smiješan osjećaj pušiti posljednju cigaru u životu, ha?

Približio se i drugi momak, Tommy.

– Nemoj se zagušiti tom cigarom – rekao je. – I, znaj, kad je dopušiš na redu je vješanje!

Revolveraši se ponovo udalje nekoliko koraka. Onda se popnu na onizi brežuljak, s kojega su mogli promatrati okolicu. Nigdje nikoga. Nije se čuo čak ni bilo kakav sumnjiviji šum. Nekoliko se ptica oglasilo iz žbunja, a odnekud iz daljine dopiralo je zavijanje usamljenoga pustinjaškog vuka.

John Morgan je polako pušio, pazeci da se ne zahlikne dimom, jer nije bio vičan pušenju. Zar cigare razabnavao se u tami. Kad je pogledao prema svojim čuvarima, vidje da i dalje stoje na brežuljku i zure nekamo u daljinu. Brzo pusti da mu cigara iz usta padne na tlo, a onda se polako otkotura do nje i sputane ruke približi žaru.

Kako je bio iskusan zapadnjak, znao je da su izgledi da

se oslobodi gotovo ništavni, ali je ipak želio pokušati. Ništa mu drugo nije preostalo, a i tako neće ništa izgubiti ako ne uspije.

Žar mu oprži ruke, ali to Morgana nije smetalo. Želio je samo da bude dovoljno jak da pregori uže kojim je bio vezan.

* * *

U to isto vrijeme, daleko od Morgana, Aleksandra je pokušavala ostati prisebna. Zavezala je svoga čuvara njegovim remenom, tako da mu je ruke stavila za leđa, a onda je izvukla kolt iz njegovih korica i odsuljala se prema vratima.

Vrata su zaškrupala dok ih je otvarala i ona je brzo šmugnula u slobodu.

Oči su joj se polako navikavale na tamu, ali vidjela je dovoljno da opazi tamnu sjenku koja je nenadano kraj nje izronila iz mraka.

— To si ti Jim? — upita otmičar nepovjerljivo.

Jedva je izgovorio kad prepozna lijepu ženu koja je donekle davno bila njegova zatočenica. Brzo je trgnuo kolt i cijev upeo u Aleksandru.

Ona je stajala ledima priljubljenih uz trule grede brvnare. Ruka u kojoj je držala oružje bila je sakrivena iza leđa. Pokušala se nasmiješiti, ali sve što joj je uspjelo bila je neka čudna grimasa.

— Hej, djevojčice, obavi to brzo pa se hitro vrati u kolibu. U protivnom ću postati pro-

kleto neugodan — rešao je nitkov.

Momak je stajao samo nekoliko koraka udaljen od Aleksandre i ona je dobro vidjela opasno svjetlucanje u njegovim očima.

— Došla sam k tebi, amigo — dahnu Aleksandra. — S tvojim prijateljem nije bilo nimalo zabavno. Odmah je zaspao. E, vjerujem da si ti potpuno drugačiji!

Nitkov se glasno nasmije i približi nekoliko koraka. Pri tome je cijev svoga kolta okrenuo prema tlu.

— Doista, djevojčice? — upita, a onda kimne i nastavi: — Da, taj se hvalisavac tamo unutra uvijek pravi važan. Već dugo sumnjam da s njim nešto nije u redu.

Momak se posve približio mladoj ženi i naglim pokretom vratio kolt u korice. Onda je prešao još jedan korak, koji ga je djelio od Aleksandre i pripio svoje usne na njezine.

Istoga se trena ukočio! Shvativši da mu je o slabine pritisnuta cijev kolta, stajao je nepokretan i uspravan poput sviće. Naprosto nije htio shvatiti da se takvo što moglo zbiti.

Uvjerio ga je tek Aleksandrin glas, koji je prosiktao:

— Kolt je pun. Dovoljno je da pritisnem prstom i ti ćeš odmah postati mrtav ljubavnik.

Prisilila je nitkova da se odmakne i po izrazu njegovog lica vidjela da je napokon shva-

tio što se događa. Spoznao je da je ta odlučna žena uspjela prevariti njegovoga druga i da ga je u brvnari nekako onespobila.

— Podigni ruke, i to visoko!

— govorila je Aleksandra. — Brzo, razbojnice!

Podigao ih je do visine ramena.

— Okreni se!

Aleksandrin je glas bio oštar i odlučan. Znala je da će uskoro biti slobodna.

Medutim, razbojnik je riskirao. Ne obazirući se na kolt koji je bio uperen u njega, bacio se prema naprijed. Uzalud! Napad mu nije uspio. Aleksandra nije dopustila da je iznenadi. S lakoćom je odskočila u stranu, a nitkov je posrnuo u prazno.

Podigla je kolt i udarila. Momak zatetura, a onda ga još jednom snažno udari. Sada je kriknuo iz svega glasa, a zatim pao na koljena.

U tom trenutku Aleksandra zada posljednji udarac. Pogodi protivnika po lubanju i on se svali na tlo. Ona je neko vrijeme stajala nepomično, hvatajući dah. Načas je u sebi osjetila duboku prazninu. Zatim kao da je njenim tijelom prošao strahovit trzaj i na se pokrenula.

Zavezala je momka koji je ležao na tlu, a onda ušla u brnaru i pogledala što radi prvi momak kojega je onespobila za borbu. Pojačala je nje-

gove spone lasom kojega je uzela sa sedla jednoga od njihovih konja.

Završivši to, izide iz kolibe i popne se na nedaleki brežuljak, kako bi vidjela gdje se nalazi.

Svuda uokolo bila je divljina. Već se namjeravala vratiti i uzjahati konja, kad se nešto pomaklo. Zastala je, prestrašena.

* * *

John Morgan spusti glavu pomiren sa sudbinom. Njegov je plan propao. Žar cigare ugasio se mnogo prije nego što je hrabrome rančeru uspjelo osloboditi se spona na rukama.

Prišli su Horsepowerovi ljudi, a jedan je upitao:

— Da li ti je cigara prijala?

Kad je Morgan kimnuo, momak nastavi:

— Vrijeme je isteklo i mi te moramo obješiti.

Rančer bijaše svjestan da je izgubljen. Znao je da ga više ništa ne bi moglo spasiti od smrti. Propala je posljednja prilika, koja to zapravo i nije bila a ti momci ne izgledaju kao nespretnjakovići koji bi teško pogriješili i u posljednjim sekundama omogućili zatočniku da se spasi.

Uspraviti su osuđenog na smrt na noge, a jedan mu je prerezao spone na nogama.

U tom trenutku John Morgan pokuša iskoristiti posljednju priliku.

Ritnuo se poput razdraženog mustanga i punim pogotkom noge pogodio u glavu momka koji je još klečao do njegovih nogu. Revolveraš se kao posjećen svali na leđa, a Morgan se odmah baci na drugoga. Momka je taj napad zatekao nespremna, ali se nagoni bacio prema natrag i tako je rančer zateturio u prazno.

Nakon toga Morgan nije imao više nikakve šanse.

Savladali su ga i nemilosrdno udarali po njemu sve dok nije pao i ostao ležati na tlu. Zavezanih ruku nije se mogao obraniti od grubih udaraca niti bilo što drugo uraditi. I tako je bespomoćno ležao pred njihovim nogama.

Zlikovac kojega bijaše onako snažno pogodio nogom u glavu, udario ga je nogom po rebrima dok nije iskalio sav bijes, svu srdžbu.

Dok su ga ponovo podizali ~~pa~~ noge, John Morgan je bolno stenjao.

– Nemoj ni pokušati još jednom kakav sličan trik, Morgan – dašćući će jedan od zlikovaca – jer ćemo tada smisliti nekoliko težih načina umiranja. I nemoj se zavaravati da se samo prijetimo.

Dovukli su rančera pod jedno drvo, prebacili laso preko čvrste, oble grane i natakli omču na Morganov vrat.

John je sopćući hvatao zrak. Grubo laso žuljalo mu je kožu.

Jedan od dvojice zlikovaca pošao je po Morganovog konja, koji je zajedno s Aleksandrinim doratom bio zavezan za jedno stablo, a onda su obojica zajedno podigli rančera i smjestili ga na sedlo. Zatim su kraj lasa omotali oko debla.

Završivši te pripremne radove, malo su se odmaknuli i sa zadovoljstvom promatrali što su uradili.

– Eto, Morgan – reče jedan od njih – sada ćeš umrijeti. Ništa na ovome svijetu ne bi te moglo spasiti.

John nije odgovorio.

Omča oko njegovog vrata još se jače stegla. Lice po prirodi hrabrog čovjeka poplavi, srce mu stane žestoko tući. Hvatao je zrak, osjećao tamne oblake nesvjestice što ga je počela hvatati. Čelo mu se oznojilo, a onda su se kapljice znoja počele slijevati niz lice.

Osjećao je kako ga cijeloga prožima strah, koji je sve snažnije izvirao iz njegove nutrine. Pred njegovim očima odvijale se slike iz prošlosti, kao da ih toga trenutka – oživljava. Preplavi ga duboka žalost. Još je toliko toga želio poduzeti u životu! Imao je toliko planova! A sada će sve to ova dvojica nitkova nasilno prekinuti!

Otvori oči i pogleda zlikovce. Pogled mu je bio čvrst, kao da se ni najmanje ne plaši.

Momci su stajali kraj njega i cerekali mu se, zabačenih glava, kako bi mu mogli vidjeti lice. Jedan mu se počne rugati:

— Ne izgleda li dražesno ovaj naš amigo? — upitao je svojega druga. — Nekako mi se pričinja da taj hombre još ne vjeruje da mu doista nema spasa.

Obojica počnu hihotati, kao da je posrijedi vrlo uspjela šala. Zatim se jedan približi konju, kako bi ga udario po sapima. Bio bi to istodobno i kraj Johna Morgana.

Rančer iz prelijepe doline u dalekom Koloradu proživljavao je posljednje trenutke pred smrt...

III

Aleksandra je prestrašena ostala nepomična kad je u daljini zamijetila neke likove. Imala je sreću što je noć bila vrlo svijetla, pa je mogla dobro vidjeti tri osobe koje su se tamo kretale.

Iznenada joj srce počne ubrzavati, a oči su se stisnule da bi bolje vidjele.

Što se to tamo dolje zbiva? Tko su ti ljudi?

Jedva se to zapitala kad razabere da je jedan od tih likova zatočenik. Znači, dvojica su tu zato da ga čuvaju, zaključ. Odmah zatim cijelim je tijelom presiječe jedna pomisao. John Morgan!

Kad se John Morgan zaustavio oko stotinjak metara od mjesta na kojem je stajala, bila je stopostotno sigurna da se nije prevarila. To je odista njen zaručnik.

Gotovo istoga trena shvati što ti momci smjeraju. Zato, ne oklijevajući ni sekunde, krene u akciju kako bi pomogla voljenome muškarcu koji se zatekao u smrtnoj opasnosti.

Sišla je s brežuljka i počela se provlačiti kroz trnovito šiblje. Kad je izašla iz grmlja i ponovo ugledala trojicu muškaraca, vidje da dvojica stavljaju trećega na konja.

Zaboga, pa oni namjeravaju objesiti Johna!

Požuri kako bi što brže prevalila i tu posljednju razdaljinu do mjesta gdje će se dogoditi ubojstvo, no pri tome je dobro pazila da je ne primijete.

Kad je od mjesta gdje je nemogućan John trebao biti obješen bila udaljena još samo desetak koraka, podigne težak kolt. Odmah zatim, u času kad je jedan od zlikovaca namjeravao udariti konja po sapima i tako ga pokrenuti, grlenim glasom dovikne:

— Ruke uvis!

Zlikovci su reagirali kao jedan, brzinom pantere. Zvuk riječi što ih je mlada žena izgovorila jedva je utihnuo a oni su već izvukli koltove.

Aleksandra nije imala izbora. Morala je pucati. To je i uradila. Možda je posrijedi bila puka slučajnost, ali metak je pogodio jednoga i on se srušio kao da ga je odalamio kakav div.

Drugi opali prema Aleksandri. Međutim, kad je vidio

da mu je drug pogoden, odbaci oružje. Kao da mu je kolt istoga časa postao užaren u ruci.

Aleksandra pride bliže.

Kad je Horsepowerov čovjek shvatio da ima posla samo s jednom ženom, posegne za drugim koltom. Povukao je brzo, moglo bi se reći strelovito, i Aleksandra je morala ponovo pucati. Vruće olovo pogodilo je razbojnika u rame i on se skvrčio bolno kriknuvši.

Aleksandra požuri do Johna, pa odveže kraj lasa što je bio privezan oko debla.

Zarobljenik je sjedio na uznemirenom konju i stenjao, jer mu je omča sve jače stezala vrat. Lice mu je svakoga časa bilo sve tamnije.

Čim je laso popustilo, vlasnik ranča Skull, koji se već bio oprostio od života i bio napola onesviješten, sruši se na tlo. Aleksandra mu skine omču s vrata podlivenog krvlju, pa odveže uže kojim su mu bile satepete ruke. Onda čučne kraj voljenog čovjeka i stavi njegovu glavu u svoje krilo. Nježno mu je rukom prelazila kroz kosu, koja je od njihovog posljednjeg videnja na nekim mjestima postala srebrenastosiva.

Morgan je nekoliko trenutaka gutao zrak poput ribe koja se našla na suhom a onda počne krkljati:

– Bilo je... u posljednji čas... Ja... ja... ti zahvaljujem, ljubavi...

Nježno mu se smiješila, a onda se uozbilji i pogleda prema zlikovcu kojega je ranila u rame.

Čovjek je iznenada zastenjao i sjeo, pa se počeo ogledavati. Aleksandra podigne kolt što ga bijaše stavila kraj sebe na zemlju.

Strah preplavi zlikovčevo lice. Bolo mu je dovoljno ono što je doživio. Pri pomisli da ga je pobijedila žena preplavi ga stid.

– Ne pucajte – propenta, pa od boli zaškrguće zubima.

Košulja mu je bila tamna od krvi, jer je rana neprekidno krvarila. Kimnula je, ali cijev kolta nije spustila ni za centimetar.

Morgan sjedne i počne pažljivo opipavati vrat. Zatim ustane i ode do konja po bocu s vodom. Bolovi u vratu polaku su slabili, pa je uskoro utažio strahovitu žed.

Aleksandra mu zatim ukratko ispriča što joj se sve dogodilo, kao i to kako je svladala dvojicu svojih otmičara.

– Savršena si – udivljeno će John. – Nijedna ti žena ne bi mogla biti nalik.

I John je o svemu подробно obavijestio zaručnicu, a onda je ustao i prišao zlikovcu koji je nepomičan ležao na tlu. Ustanovi da je taj momak mrtav, pa ode do drugoga. Čuo ga je kako stenje, ali nije prema njemu osjetio ni trunak suosjećanja.

— Najradije bih te odmah objesio, bijedni bestarde — reče — ali neću svoje prste uprljati na takvome jednom pasjem sinu.

Zamolio je Aleksandru neka iz bisaga donese pribor za viđanje rana. Uradila je to, a onda prišla ranjeniku i povila mu ranu. Momak se ponašao mirno, malone prijateljski. Odavno se predao.

John i Aleksandra stave mrtvaca na jednoga konja i čvrsto ga zavežu za životinju. Na drugoga se konja uspenra ranjenik, a oni i njega zavežu. Onda uzjašu svoje konje i usmjere ih prema brvnari iz koje je još dopirala svjetlost što ju je davala karibidna svjetiljka.

Jedan od Aleksandrinih otmičara ležao je, čvrsto svezan, pred kolibom i prevrtao očima. Kad je u jednom jahaču prepoznao rančera iz Kolorada, lice mu se iskrivilo od straha.

Drugi se otmičar u međuvremenu osvijestio i divlje je potezao vezove, ne bi li se oslobodio. Međutim, bio je predobro svezan da bi mu to uspjelo.

Zlikovci su bili nasmrt preplašeni, jer su se bojali da će ih John Morgan ubiti.

Čovjek iz doline obrasle plavičasto zelenom travom zamalo je to i uradio. U njemu je kipio bijes i jedva se jedvice savladao. No spoznao je da su ti zlikovci samo oružje drugog čovjeka. Plaćenici Lornea Horsepowera.

Pošto je nekoliko minuta o svemu dobro razmislio, Morgan zaključio da postoji samo jedan način osvete: moćnoga vlasnika rudnika srebra mora dovesti pred sud.

U brvnari su pronašli manje zaliha hrane, pa su ih stavili u bisage. Onda je John i Aleksandrine otmičare privezao na konje, a zatim su svi krenuli prema gradu.

Morgan se uspio orijentirati tek pošto su prevalili dvije milje. Tada, kada su znali u kojem smjeru leži Tucson, mogli su brže jahati.

* * *

Pred jahačima se prostirala nepregledna ravnica. Vjetar je povijao grmlje, iz kojega se čulo ćurlikanje čuka. Malo zatim s drugog mjesta stiže odgovor.

John Morgan hitro zauzda konja i još hitrije izvuče vinčesterku iz navlake.

Zarobljenici se prestravljeno zagledaju u rančera, a Aleksandra prestrašeno prošapće:

— Što je? Indijanci?

— Da — kimne John. — Apaši. Tu su negdje, vrlo blizu.

Suspregnuo je disanje i oslušnuo.

— Dajte nam naše oružje, gospodine — uzrujano će jedan od zlikovaca — prije nego što nas crvenokošci ubiju. Sami nemate nikakvih izgleda. Oni će nas sve...

Posljednje se riječi izgube u krkljanju, jer mu je kroz grlo prošla apaška strelica.

Nastane pakao.

Apaši su napali. Bilo ih je samo pet, šest, ali zasjeda u koju su konjanici upali bila je savršeno odabrana. Strijele su dolijetale, sa raznih strana.

I drugi se zlikovac strovali sa sedla.

Morgan strelovito izvuče kolt i zapuca na dvije šjenke u pokretu. One se, pogodene, prevrnu, ali se iz žbunja pojave druge. Zato John snažno podbode konja, a Aleksandra je odmah slijedila njegov primjer.

John je pucao kao bjesomučan. Kad je ispraznio kolt, uzeo je u ruku vinčesterku.

Izbjegli su strijelama i tući olova neozlijeđeni, ali su svi Horsepowerovi momci izginuli.

John u sigurnosti zaustavi konja, a to uradi i Aleksandra. Dršćući cijelim tijelom, zagledala se u njega širom otvorenih očiju.

— I sada je to bilo u posljednjem trenutku — dahtala je. — Oh, John, htjela bih otići odavde! Što prije i što dalje! Odjašimo na tvoj ranč, makar sagorio od mržnje koju osjećaš prema Horsepoweru. Krenimo odmah, da bismo se napokon našli u miru i sigurnosti u tvojoj dolini u Koloradu. Molim te, John, zaboravi sve i odjašimo odavde!

Mlada je žena upotrijebila svoju rječitost i odlučnost da bi uvjerila zaručnika, a onda se molećivo zagledala u njega.

Vlasnik ranča Skull pažljivo je promatrao okoliš, i ispred i iza njih. Apašima nigdje ni traga. Kako su se nenadano pojavili tako su iznenada i nestali.

Kad se Morgan okrenuo prema Aleksandri, njegove su usne bile grčevito stisnute, a oči su mu bile nalik uzanim prorezima. Dugo je promatrao mladu ženu, a onda je upita:

— Znaš li što zapravo zahtijevaš od mene? — Po njegovu se glasu moglo zaključiti da je strahovito zabrinut. — Zar da dopustim neka taj pasji sin prode nekažnjeno! Ne misliš na to da bi ti taj nitkov mogao i u budućnosti upriličiti kakvu podlu igru? Možeš li i zamisliti što sam proživio posljednjih pola sata dok mi je oko vrata bila nataknuta omča?

Aleksandra kimne, pa potjera konja bliže i uhvati Johna za ruku.

— Sve to znam, John. I te kako dobro. Međutim, bojim se za nas. Neki mi strašan predosjećaj govori da će se zbiti nešto grozno. Zato te molim, dragi, da se meni za ljubav odrekneš osvete. — Načas ušuti, a onda jedva čujno doda: — Znaš da te još nikad ni za što nisam molila...

Ništa više nije rekla. Sagnula je glavu i čekala.

Morgan je vodio žestoku borbu sa samim sobom. S uživanjem bi se okomio na Lornea Horsepowera i vidio ga

pred sobom u prašini. Medutim, kad je pogledao Aleksandru i vidio njezin molećivi pogled, sav led što se nataložio oko njegovog srca kao da se otopio.

— Dobro, draga — promrm-lja — odjahat ćemo na naš ranč. Uovoljit ću tvojoj želji.

— Ne moramo se više ni vratiti u Tucson — brzo je rekla, kao da čita njegove misli. — Odjahat ćemo do prvoga većeg grada i tamo sjesti u poštansku kočiju. Pristaješ li John?

Nasmiješio se.

— Da, draga — promrm-lja. — Krenimo!

IV

Lorne Horsepower zauzda konja. Grubi momci koji su ga pratili urade isto. Već se na prvi pogled vidjelo da su ta četvorica revolveraši. Zaprepaštenim očima zurili su u četiri skalpirane lešine na zemlji, a onda su zamijetili da su trojica i svezani.

Moćnoga vlasnika rudnika srebra iznenada preplavi vrućina. U toj četvorici na tlu prepoznao je svoje ljude. One koji su oteli Johna Morgana i Aleksandru! Čim je pomislio što bi to moglo značiti potjera konja galopom, a da se nije pobrinuo za mrtvace. Njegovi su ga ljudi slijedili.

Do brvnare im je bilo potrebno samo nekoliko minuta.

Odmah su otkrili da je lijepa Aleksandra nestala. Onda je Horsepower odjahao do mjesta gdje je John Morgan trebao biti obješen. I mladi je rančer nestao! Vlasnik ranča Skull se spasio!

Bogataš i njegovi ljudi sve su to pročitali iz tragova. Krenuvši tragom, ponovo se nadu na mjestu gdje su ležali skalpirani revolveraši. Tu, kraj lešina, pronašli su i tragove Aleksandrinog i Morganovog konja.

Nekoliko dugih minuta sjedio je Lorne Horsepower nepomican u sedlu, kao da ne može povjerovati u to što mu tragovi nepobitno dokazuju. Budući da je sve bilo onako dobro krenulo, s tim porazom nije računao. Sada se uvjerio da je taj odsječak borbe izgubio.

— Hoćemo li slijediti ovaj par, gazdo? — upita jedan revolveraš, znatiželjno zureći u svoga poslodavca.

Kad se Lorne Horsepower okrenuo prema svojim ljudima, oni su u njegovom pogledu ugledali neizrecivu mržnju. Ruke su mu se zgrčile u šake, a usta je čvrsto stisnuo kako ne bi prostački kleo.

Moćnik je promatrao svoje revolveraše, koji su sjedili na rasnim i snažnim konjima. Onda snažno kimne. Da, pomisli, ovo su vrhunski borci, ljudi koji tako dobro barataju svojim koltovima kao što neka dobra stara tetica barata pletaćim iglama.

Još jednom kimne, sada mnogo laganije, pa napokon odgovori:

— Dobro, momci, poći ćemo i dostići taj fini par. Za glavu Johna Morgana dajem tisuću dolara nagrade! Vjerujem da ćete taj novac brzo zaslužiti.

Ništa nisu odgovorili, ali su se nacerili u znak suglasnosti. Ovi su surovi ljudi iznajmlivali sebe i svoje koltove, ali za dobru plaću. Svi potjeraju konje.

Sunce se pojavilo i počelo potiskivati hladnoću noći. Na plavome nebu nije bilo ni oblaka. Na visinama, u plavetnilu kružila je velika ptica. Polagano se uzdizala sve više dok nije postala jedva vidljiva točkica.

Tragovi Aleksandre i Johna bili su vrlo jasni i nije ih bilo teško slijediti.

Lorne Horsepower se uzaludno pitao zašto se rančer i njegova zaručnica nisu vratili u Tucson i šerifu podnijeli tužbu protiv njega. No jedno je znao: time su mu činili veliku uslugu, jer tako nitko ništa ne zna o njegovom zločinačkom djelu.

Nije prošlo mnogo vremena i vlasnik rudnika srebra postao je siguran da je cilj mladoga para Phoenix. Vjerojatno otamo namjeravaju put nastaviti poštanskom kočijom, zaključujući.

Jahači su se sada nalazili pred ogrankom gorja Galiuro.

Prešli su rječicu San Pedro, koja nekoliko milja dalje utječe u rijeku Gila. Tu, u porječju trava je bila zelena i bujna. Unatoč poodmakloj jeseni, priroda je bila svježija, puna prekrasnih boja. Posvuda su se vidjeli kaktusi nalik ljudima podignutih ruku.

Međutim, konjanici nisu imali smisla za ljepotu prirode. Pred njihovim očima bijaše samo jedan cilj: pronaći Johna Morgana i ubiti.

* * *

Kad je sunce zašlo iza gorja Galiuro, Aleksandra i John zastave umorne konje i potraže mjesto za logorovanje. Našli su vrlo prikladno mjesto u blizini jednoga potočića i u dubokoj sjeni velike smreke.

Iznenada mlada žena reče:

— Još ti jednom hvala, dragi.

— Zašto mi zahvaljuješ?

— Zato što se nismo vratili u Tucson — tiho je odgovorila na njegovo pitanje. — Tamo se događaju ubojstva i prolijeva krv. Lorne Horsepower je samo običan štakor i zato prepusti drugima da ga kazne. Vrč ide na vodu dok se ne razbije, kaže stara poslovice. I u ovom slučaju bit će tako.

John Morgan nije dijelio Aleksandrino mišljenje. Već je dulje ozbiljno žalio što je poslao zaručnicu. Sada ga je pekla savjest što je pred nečim pokleknuo i pobjegao. Na njegovu licu oštarih crta i te kako se dobro vidjelo što se zbiva u

njegovoj nutrini kad je iznenada rekao:

— Ne govorimo više o tome, Aleksandra, i što prije zaboravimo te neugodne događaje. Očekuju nas posve drugačiji zadaci, draga. Sada ćemo najprije pogledati u bisage, da vidimo koliko nam je i kakve hrane preostalo.

Aleksandra je brzo donijela manji komadić sušenog mesa i nekoliko kriški kruha. Oboje su bili gladni i u hipu su pojeli taj mršavi obrok.

Zatim se John pobrinuo za konje; pustio ih je da se napoje, a potom ih je osušio i snažno istrljao. Znao je da u toj divljini život najčešće ovisi o konjima.

Kad se vratio do Aleksandre, ona je već spavala ispružena na travi i pokrita gunjem. Osjetio je da i njega umor savlađuje. Nimalo čudno, pomisli, kad čitavu prošlu noć nisam stisnuo oka. Ipak nije legao.

Popeo se na jedan brežuljak i dobro promotrio okolicu. Nikoga i ništa nije mogao vidjeti. Sve je ostavljalo miran i prijateljski utisak.

Vratio se do Aleksandre i legao. Zaspao je u hipu.

* * *

Morgan se iznenada trgne iz sna, prestrašen. Probudilo ga je tiho rzanje konja.

Izvuče kolt i polagano se pridigne, pa sagnut iza grma počne promatrati suncem obasjan krajolik.

Apaši!

Bila je to skupina od petnaestak Indijanaca. Još nisu bili otkrili logor dvoje bijelaca.

Uto se došulja Aleksandra i čučne kraj Johna. Prestravila se kad je ugledala Indijance. Oboje su ostali ukočeni, obuzeti jednom jedinom željom: da ih Apaši ne otkriju.

Minute su protjecale beskonačno polako. Naposljetku Indijanci nestanu iza jednog povećeg brežuljka. John i Aleksandra odahnu. Ona se nježno priljubi uz njega, a on je stisne u zagrljaj.

Iz nježnosti ih trgne pucnjava. Na prve praskove odmah odgovore drugi. Tamo iza brežuljka za kojim su Indijanci nestali mora da je otpočeo neki okršaj. Koga su to Apaši napali? Zar su u blizini i drugi bijelci?

Vlasnik ranča Skull bio je čovjek brzih odluka. Prišao je konju i vinuo se u sedlo, rekavši:

— Moram vidjeti što se to tamo zbiva. Dok ja izviđam ti spremi sve naše stvari. Nadam se da ću se vratiti za nekoliko minuta.

Kimnula je pa rekla:

— Čuvaj se, dragi!

Morgan potjera konja i ubrzo stigne do brežuljka. Meci su još zviždali zrakom. U jednom času začuo se i ratni poklič bijesnih Indijanaca. Sjahao je iza jedne stijene i tu dobro zaklonjen pogledao što se ispod njega zbiva.

Ugleda petoricu bijelaca kako se grčevito brane od Indijanaca. Odmah je opazio da su svi odreda izvanredni strijelci. Najvjerojatnije revolveraši, jer su nevjerojatno sigurnošću pogadali pokretne mete.

Indijanci su to prekasno shvatili i zato je svakoga časa bilo sve više konja bez jahača. Protiv tih revolveraša Apaši nisu imali ni najmanjih izgleda.

Odjednom se čovjek iz Kolorada trgne kao da ga je spržio plamen. Među tom petoricom bijelaca ugledao je poznato lice.

Zaboga, Lorne Horsepower!

Dakle, kralj srebra iz Tucsona krenuo je njihovim tragom. I, štoviše, poveo u potjeru i četvoricu revolveraša koji su se i te kako razumjeli u svoj posao. Dakle, pomisli, morao bih biti zahvalan Indijancima. Da se oni nisu pojavili, ja ne bih na vrijeme saznao da nas Horsepower slijedi.

Bijesno urlajući, Apaši su se počeli povlačiti, a Morgan pobra do konja. Nekoliko trenutaka kasnije ponovo je bio u logoru.

Aleksandra, koja ga je već čekala u sedlu, samo ga je upitno pogledala. Izvijestio ju je o svemu, osjećajući kako pri spominjanju imena vlasnika rudnika bijes u njemu sve više raste.

— Moramo odmah krenuti
— ozbiljnim će glasom Alek-

sandra. — Lorne Horsepower i njegovi revolveraši bit će još neko vrijeme zauzeti Indijancima. Naši su konji odmorni, pa ćemo dobiti priličnu prednost i imat ćemo vremena da stignemo u Phoenix.

John kimne, pa potjera konja. Aleksandra ga je slijedila.

Pucnjava iza brežuljka nije jenjavala. Činilo se kao da Indijanci ne namjeravaju odustati od borbe. Maločas su se samo nakratko povukli, kako bi sabili redove, a onda ponovo navalili na bijelce.

Morgan se povremeno ogleđavao i provjeravao da li je Horsepower sa svojim ljudima već krenuo njihovim tragom. Nijednom ih nije opazio. Znači da se još nisu izvukli iz obruča Apaša.

* * *

— Odlično, momci — zagrmi glas Lornea Horsepowera. — Dobro zapaprite tim crvenokožnim junacima! Tako da se dugo sjećaju ovoga dana... ako će koji od njih to uopće biti kadar.

Revolveraši su se samo nasimuljili. Ispaljivali su metak za metkom, zbacujući Indijance s leđa njihovih poludivljih konja.

Naposljetku su se Apaši ipak povukli. Gubici su im bili veliki, a protiv tako ubojite vatre nisu mogli ništa poduzeti. Iako u početku brojčano premoćniji, bili su preslabi da u naletu pregaze protivnike takvoga soja.

— Dosta im je — reče jedan od revolveraša i nastavi: — Poželimo samo da ova pucnjava nije privukla druge Indijance.

Spustili su oružje, nadomjestili ispucane metke, ali su i dalje ostali u zaklonu. No Apaše više nisu ni vidjeli ni čuli. Što se posljednjih minuta ovdje zbilo pokazivalo je samo nekoliko mrtvih na tlu pod zrakama žarkoga sunca.

Lorne Horsepower, i njegovi ljudi ostali su u zaklonu dobrih pola sata. Sve dotle dok nisu bili posve sigurni da je Apašima dosta borbe i da se neće vratiti. Tek tada odluče krenuti.

Nije prošlo mnogo vremena i oni su naišli na tragove para što su ga progonili. Nastavili su ih slijediti. Nisu se osobito začudili kad su otkrili da su John i Aleksandra logorovali samo nekoliko stotina metara od mjesta gdje su se oni sukobili s Indijancima.

Zastanu.

Horsepower prijede rukom preko usta pa reče:

— Tu su logorovali. Vjerojatno ih je probudila pucnjava. Ne mogu biti pred nama više od sata. Njihova prednost zacijelo nije veća, momci. Hoćemo li odmah krenuti za njima ili ćemo se odmoriti?

Roy Duston, koji je običavao govoriti i u ime ostale trojice, gurne stetson na zatiljak. Zbog žarkoride, bješteće kose, koja

mu je dosezala do ramena, doimao se neurednim.

Prije nego što je progovorio preko njegovoga uskog lica, na kojemu se isticao nos nalik golemom doksatu, preleti nagovještaj smiješka.

— Moramo odmah krenuti, gazdo — reče.

Njegovi drugovi odmah kimnu u znak suglasja.

— Najkasnije za tri do četiri sata stići ćemo taj fini par — nastavi Duston. — Naši će konji još toliko izdržati.

Vlasnik rudnika im se naceri pa kimne.

— Dakle, momci, krenimo. U protivnom bi nam taj ušljivi rančer iz Kolorada mogao pobjeći — reče, pa upozori svoje ljude: — Držite oči i uši dobro otvorene. Taj prepad Apaša za sada nam je bio dovoljan.

Četvorka kimne. Kad su potjerali konje za Horsepowerovim, lica su im bila vrlo ozbiljna.

— Uspjet ćemo, gazdo — reče Duston. — Možete se u nas pouzdati. Kao i uvijek!

* * *

U rano predvečerje John Morgan zaustavi konja.

— Možeš li još izdržati? — Upita zaručnicu i nasmiješi joj se.

— Svakako, dragi. Nastavak mojih leda uskoro će nalikovati koži nosoroga, ali sve ću to lako podnijeti samo da što prije stignemo u Phoenix.

Vlasnik ranča Skull pogleda unatrag, u smjeru odakle su mogli očekivati progonitelje. Mladu ženu iznenada preplavi strah, iako progoniteljima nije bilo ni traga ni glasa.

Svuda okolo sterala se rav-nica, u kojoj je ujesen puhao oštar, vrlo neugodan vjetar. Samo su se tu i tamo nazirali maleni otoci mladih šuma ili žbunja. Blještavocrvena zara-van koju su nazivali i visora-van Messa, prostirala se uli-jevo od njih.

Iako progonitelja nije bilo na vidiku, Morgan je znao da će se Lorne Horsepower i družba njegovih revolveraša pojaviti. Izvadio je iz bisaga dalekozor pogledavši ozbiljno buduću suprugu i rekao:

– Pričekaj ovdje, ljubavi. Od-jahat ću na onaj tamo brežu-ljak i pogledati okolo. Od tamo ću mnogo bolje vidjeti. Mo-ramo točno znati u kolikoj smo prednosti pred progonite-ljima.

Aleksandra kimne, pa spuzne s konja. Onda povede životinju u sjenu jedne stijene.

Rančer produži i odjaše do vrha brežuljka, pa tu pogleda kroz dalekozor u onome smjeru odakle bi trebali stići progonitelji.

Prestravi se.

Čopor progonitelja nije bio udaljen više od sedam kilome-tara! Približavao se onako kako bi to uradio čopor vu-kova. Jahali su jedan pored

drugoga, s vrlo malim razma-kom između konja.

Najgora strahovanja su se obistinila! Tiha kletva nehotice se omakla s njegovih usta dok je konja tjerao natrag do mje-sta gdje ga je čekala zaručnica. Aleksandra je već po izrazu Johnova lica vidjela da su nevo-lje na vidiku.

– Dolaze – promrmlja, pa glasnije upita: – Ti pasji si-novi zacijelo nisu više daleko?

Kimnuo je, pa odgovorio:

– Njihovi konji mora da su posebno dobri. Ipak imamo oko sedam kilometara predno-sti. Uspijemo li tu razdaljinu zadržati do večeras, tada smo mi pobjednici. Ako ne...

Ušuti i sliježe ramenima.

– ... onda ćeš se morati s njima boriti – nadopuni ga Aleksandra, pa nastavi: – Kre-nimo, dragi! Sigurno ćemo usp-jeti i stići do Phoenixa. A tamo, u gradu, bit ćemo sigurni. Ondje ubojice ništa ne mogu poduzeti.

Morgan se osmjehnu. U rije-ćima njegove drage bilo je mnogo uvjerenosti, ali on je znao da to što je rekla ne mora odgovarati zbilji. I te kako je dobro znao da se i u tako veli-kom gradu kao što je Phoenix može učiniti mnogo zla.

Nastavili su jahati, ali su šte-dili konje. Nisu željeli iscrpsti sve rezerve snage što su je živo-tinje još imale, jer će im ona možda zatrebati kad nastupi ono najgore.

Sunce je tonulo za daleke bre-gove. Zahladilo je. John je bio zadovoljan. Dosad su uspjeli trku ostaviti neriješenom. Da bi provjerio što se iza njih zbiva, Morgan je opet odjahao na jedan brežuljak. Htio je vidjeti gdje se progonitelji nalaze i koliko su sada udaljeni.

Vjerojatno su nas već opazili, pomisli pošto je odmjerio razdaljinu do Lornea Horsepowera i njegovih revolveraša. Phoenix je još daleko. To znači da se do glavnoga grada države Arizona neće probiti bez borbe.

Vratio se k Aleksandri, koja je smiješkom nastojala prikriti umor i veliku zabrinutost.

— Morat ćemo se boriti, draga — rekao je odlučno. — Nemamo nijednu drugu mogućnost. Najkasnije za jedan sat oni će nas sustići.

Prestravila se, iako je cijelo vrijeme duboko u sebi znala da je borba neizbježna. Ipak nije pokazala koliko se boji.

Kimnula je i hrabro rekla:

— Borit ćemo se, dragi. Radije bih umrla nego da padnem u ruke toj nemani. Uvjerena sam da su Horsepowerovi momci gori od Apaša.

Kad se gotovo posvema smračilo, tako da su se predmeti vidjeli tek poput sjena, John Morgan odjaše do brežuljka što bješe pokriven gustišem. Nekoliko gromada stijena među žbunjem pružalo je izvrstan zaklon.

— Ovdje ćeš ih dočekati? — upita Aleksandra, koja je jahalala za njim.

Strah koji ju je dotad zaokupljao kao da je netragom nestao. Glas joj je bio miran i siguran.

— Nemamo druge mogućnosti, Aleksandra — isto je tako mirno odgovorio John. — Naši konji jedva bi izdržali još nekoliko milja. Uspijem li nekoga od njih oboriti, možda će ostali onda odustati. Moram ih zadržati! Bilo kako! To bi nam onda pomoglo da u noći ponovo izbirimo malu prednost, koja bi bila dostatna da stignemo do Phoenixa.

Samo je o tome razmišljao. Moram se boriti ako želim da Aleksandra i ja ostanemo živi, odlučno reče samome sebi.

Uostalom, i tako nije mogao birati. Druga mogućnost nije postojala.

V

Roy Duston vratio se do Lornea Horsepowera i svojih drugova nacerena lica.

— John Morgan i njegova lijepa zaručnica pred nama su najviše kilometar i pol — reče.

— Gazdo, uskoro ćemo zaslužiti nagradu što ste je obećali za glavu toga rančera iz Kolorada. Krajnje je vrijeme da napustimo tu hladnu pustoš i da se vratimo u Tucson.

Sva petorica potjeraju konje, koji su bili strahovito iscrp-

ljeni. Čak su se i na tako vrsnim životinjama vidjeli tragovi dugog i napornog puta.

Petorica hajkaša-ubojica već su odavno izvukli vinčesterke iz navlaka i položili ih preko jabuka na sedlima. Napeto su promatrali okolicu, koja je svakoga časa postajala tamnijom. Pazili su na sve znakove, jer nipošto nisu željeli upasti u zasedu koju su im progonjeni mogli namjestiti.

Horsepower je jahao na čelu svojih ljudi. Udarci kopita pod njima muklo su odzvanjali po tvrdom tlu prerije.

Noć se u međuvremenu spuštala. Bilo je tamno kao u rogu, jer svjetlost zvijezda nije bila dovoljna da osvijetli okolinu, a mjesec još nije izvirio iza brežuljaka.

Jahače je okruživala posve mašnja tišina. Nije se čuo nikakav sumnjivi zvuk. Samo topot kopita njihovih konja.

Sve je bilo tako mirno i tiho kao da je i priroda prestala dišati.

Lorne Horsepower predosjeti da se približava čas obračuna.

* * *

— Evo ih! Dolaze! — jedva čujno reče Aleksandra dok se strah u njoj povećao do neslućene jačine.

Morgan kimne i čvršće stisne cijev vinčesterke. Promatrao je silhuete petorice konjanika, koje su se vrlo jasno ocrtavale na svijetloj pozadini.

Jednoga se časa čak ponađao da će ta petorka ubojica projahati mimo njih, no njegova se nadanja nisu ispunila. Jedan od revolveraša mora da je bio iskusan čitač tragova, jer je petorka pogledala prema brežuljku na kojemu su se sklonili on i Aleksandra.

Udaljenost između progonjenih i progonitelja sada je iznosila samo stotinu metara.

Jedan od revolveraša našao se točno pred mušicom Morganove vinčesterke, no čovjek iz Kolorada nije opalio. Štoviše, spustio je cijev puške. Jednostavno nije mogao iz zasjede ubiti čovjeka. Čak ni sada, kada je znao da taj čovjek želi njegovu smrt i da on prema njemu ne bi imao milosti.

Čuo je duboko disanje svoje zaručnice i pomislio kako ih teška borba očekuje. I Aleksandra je imala vinčesterku. Zнала je njome rukovati i bila je vrlo dobar strijelac.

Progonitelji su i dalje mirno i neodlučno sjedili u sedlima i promatrali okoliš. Kao da su osjećali da su oni koji progone negdje u blizini.

Iznenada, kao na nečiju nečujnu zapovijed, svi kliznu s konja. Odmah zatim nestanu.

Morgan se ugrize za usnicu.

Dolaze!

Aleksandra zadržće. Usta su joj bila poluotvorena od prestravljenosti. John je pogleda i umirujućim glasom prošapće:

– Ne boj se, najdraža. Oni će na nama slomiti zube. – Šire se nasmiješivši, doda: – Dopus-ti da to sam obavim.

Kutove usana čovjeka iz Kolo-rada, koji je i opet jednom bio prisiljen da se bori za svoj ži-vot, razvuče tvrd, malone prko-san smiješak.

Prozuji prvi metak. Morgan nije odgovorio paljbom, jer nije želio otprve odati svoj položaj. Onda, pošto je prasak utihnuo, zaori gromoglasni i zapovijeda-jući Horsepowerov glas.

– Znamo da se skrivaš tamo gore, Morgan – poviče vlasnik rudnika srebra. – Predaj se i ništa ti se neće dogoditi. Sidi s podignutim rukama. Dajem ti točno jednu minutu. U protiv-nom, za vas oboje postat će paklenski loše. Dakle, izidi iz te mišje rupe. Morgan. To ti je posljednja prilika što ću ti je pružiti!

Vlasnik ranča Skull nije od-govorio. Vincēsterke pritisnute uz lice, čekao je da koji od re-volveraša proviri iz zaklona.

Malo zatim jedna se sjena počē šuljati između dvije sti-jene.

Morgan opali.

Čovjek se skvrči kao da je neka nevidljiva sila izbila sav zrak iz njegova tijela. Između pucnjeva prolomi se grleni, bolni krik.

Jedan manje, pomisli John Morgan. Samo dodite, prokleti zlikovci. Lagano nas se necete dočepati.

Tada Aleksandru i Johna zapse takva tuča olova da su se morali priljubiti uz tlo kako bi bili što manja meta i ne bi nastradali već pri prvome ja-čem plotunu.

Napadači su znali da je je-dan od njihovih drugova mrtav, ili u najmanju ruku teško ranjen. Momak je ležao među stijenjem, potpuno nepo-kretan.

Još su žešće napali.

Horsepower se probio prema naprijed. Sada je točno znao gdje se omraženi protivnik na-lazi. Uz vlasnika rudnika napri-jed je krenuo i jedan revol-veraš. Dvojica drugih sve su vrijeme pucala kao bjeso-mučna.

Medutim čovjek iz Kolorada znao se boriti. Kao prvo, već je odavno promijenio položaj, Aleksandra ga je slijedila, jer se htjela boriti rame uz rame sa svojim zaručnikom.

Tako je ubitačna vatra revol-veraša odlazila u prazno. Nasu-prot njima, zaručnici su pogo-dili. Opalili su gotovo isto-dobno i jedan se revolveraš svalio kao da ga je pogodio malj nevidljivoga diva.

Ostala su još samo tri nit-kova, no oni su se opasno pri-bližili. Već su bili gotovo na udaljenosti borbe s koltom, a na tako maloj razdaljini revol-veraše bi se jedva moglo pobi-jediti.

Branitelje ponovo obasu tuča olova. I Horsepower i njegovi

revolveraši pucali su kao su-
ludi, i iz vinčesterki i iz revol-
vera.

John i Aleksandra se opet
priljube uz tlo i sakriju pred
očima napadača. Čim je tuča
počela jenjavati, krenu prema
svojim konjima.

Zlikovci su brzo primijetili
što smjeraju, pa su pohitali
naprijed. Lorne Horsepower
na čelu, a dvojica revolveraša
malo pozadi, svaki s jedne
strane svoga poslodavca. Bje-
gunce su vidjeli vrlo nejasno,
kao sive sjene. Ipak su zapu-
cali na njih čim su oni potje-
rali konje.

Aleksandra iznenada bolno
krikne, presavine se prema
naprijed i posljednjim se sna-
gama uhvati za jabuku na
sedlu.

Konji su jürili kao pomahni-
tali.

Morgan odgovori na vatru.
Opazio je da se jedan revol-
veraš nekoliko puta zavrteo
oko svoje osi i zatim posrnuo i
pao.

Zlikovci prestanu pucati.

Čim su pucnjevi umuknuli,
Morgan pogledom potraži
Aleksandru. Ugledavši njezino
blijedo lice, koje je postalo bi-
jelo poput svježe napalog sni-
jega, silno se prestraši.

— Aleksandra! — poviče i
pritjera konja do njezinoga.

Gledala ga je očima punim
boli. Iz kutova njenih usana sli-
jevala se krv.

Vlasnik ranča Skull na le-
dima svoje zaručnice ugleda
ranu od puščanog metka i srce
mu gotovo prestane kucati.
Nekoliko je trenutaka ostao
kao oduzet, a onda zavapi:

— Aleksandra...

Strah za ljubljenu ženu za-
malo ga je slomio. Hitro je zau-
stavio oba konja i kratkim se
skokom prebacio na Aleksand-
rinog. Sjeo je iza zaručnice i
naslonio je na sebe. Ona je
drhtala čitavim tijelom. Mora
da su je mučili strahoviti bo-
lovi.

Morgan potjera konja. Druga
ih je životinja slijedila. Iza njih
ćuo se topot progoniteljevih
konja.

Svaki korak konja stvarao je
Aleksandri užasne bolove. Lice
joj je bilo izobličeno, a jecaji su
se miješali s disanjem. John je
znao da mora zaustaviti konja
i zaručnicu položiti na zemlju.

Nije imao izbora. Mora se
suprotstaviti progoniteljima.

Sada će mu to biti lakše, jer
su ostala još samo dvojica, naj-
više trojica.

Utjerao je konja između
dviju stijena i sjahao. Kaput i
ruke bili su mu krvavi. Zatim
pažljivo skine s konja ranjenu
zaručnicu i polegne je na pre-
rijsku travu, pa se zagleda u
njezino blijedo lice. Ležala je
pred njim potpuno nepomična,
sklopljenih vjeda. Nesvjestica
ju je na neko vrijeme oslobo-
dila bolova.

Nije imao vremena baviti se s ranjenicom, jer mu je predstojala borba.

Trojica progonitelja stigoše na daljinu puškometa, no čovjek iz Kolorada i sada je načas oklijevao prije nego što je opalio prvi put.

Metak pogodi revolveraša koji je zacijelo već prije bio ranjen, jer je sjedio pognut na konju.

Lorne Horsepower i Roy Duston, jedini preživjeli revolveraš, strelovito se bace u zaklon.

Kralj srebra iz Tucsona počeo gromoglasno kleti. Trojica od četvorice njegovih najboljih ljudi su mrtvi. Upitao se kako bi sada mogao pobijediti toga rančera koji mu je dosad zadao toliko muka, čak i tada kad su protiv njega bila petorica. Odjednom Horsepower više nije bio uvjeren da će pobijediti vlasnika ranča Skull.

U međuvremenu se Roy Duston približavao Morganu. Šuljao se prema zaklonu iza kojega su se pritajili vlasnik ranča Skull i njegova teško ranjena zaručnica. Ubojica je odlučio krenuti na sve i zaraditi nagradu koju je njegov gazda obećao za Morganovu glavu. I zato je stavio sve na kocku.

Naletio je na očajnoga Johna Morgana, koji se borio tako smiono kao nikada u svom životu.

Revolveri obojice zapraskaše gotovo istodobno. Smrtonosno

olovo poleti zrakom. Plamišci iz koltova osvijetljavali su tamnu noć, a dim što se uzdizao iz cijevi obavio je borce.

Onda sve utihne.

Roy Duston je stajao ali se cijeli tresao. Kolt mu je ispao iz dršćuće ruke, a u očima mu se pojavila začudenost. Zatim je taj pogled nestao, kao izbrisao jednim jediniim pokretom, i ustupio mjesto smrtničkoj ukočenosti. Polagano Roy Duston se sruši na tlo.

John Morgan se nasloni na stijenu. Sada je bio siguran da je živ još samo Lorne Horsepower. Tu negdje, između grmlja i stijenja, skriva se kralj srebra iz Tucsona.

Morganovo je lice bilo zažareno, kao da je u groznici. Neizvjesnost zbog Aleksandre izazivala je u njemu fizičku bol, ali nije joj mogao pomoći. Najprije mora obračunati s krvnim neprijateljem.

Počeo se šuljati prema Horsepoweru, kako bi obračun što prije završio i on se čim prije pobrinuo za ranjenu zaručnicu. Nigdje nije ni čuo ništa što bi mu pokazalo gdje se Horsepower krije. Tama kao da je progutala kralja srebra.

Šaka mu je tako grčevito stezala držak kolta da je posve pobijeljela. Kad je iza njega nešto šušnulo, munjevito se okrenuo i zapucao. No bila je to samo neka ptica, koja je zatim u krivudavom letu odlepršala u visine.

Gdje je Lorne Horsepower?

Kao odgovor na to neizrečeno pitanje do Morgana dopre topot. Po zvuku se moglo zaključiti da se jahač vrlo brzo udaljava.

Pošto je John Morgan ubio sve njegove revolveraše, kralj srebra je odlučio spasiti se bijegom. Tek se sada vidjelo da je Lorne Horsepower, samouvjereni bogataš koji se ponašao kao moćnik, obična kukavica.

Topot još nije zamro, a Morgan je požurio ranjenoj zaručnici. Kleknuo je pored nje i počeo milovati strahovito blijedo i upalo lice. Aleksandrine su vjede zadrhtale, ali nije imala snage otvoriti oči.

John je tek sada imao vremena da pregleda ranu. Lice mu se ukočilo od straha kad je vidio da je oprava mlade žene natopljena krvlju. Spoznao je da je rana mnogo opasnija i teža nego što je dotad mislio.

Stavio je na ranu zavoj, skinuo s konja gunjeve i oprezno u njih umotao ranjenicu. Sve to vrijeme Aleksandra se nije ni pomakla.

Ogorčenost čovjeka iz Kolorada poraste do neslućenog bijesa.

* * *

Jutarnje sivilo polagano se razlijevalo divljom prerijskom. Magleni se pokrivač vukao nad zemljom, očekujući da ga probiju zrake sunca.

U to je vrijeme Aleksandra, nakon vrlo duge nesvjestice,

prvi put otvorila oči. Potrajalo je nekoliko sekundi dok je razaznala okoliš. Kroz njezine čvrsto stisnute usne probijalo je bolno stenjanje.

Morgan se sagne nad nju i pogladi je po zlaćanoridoj kosi. Zatim ponovo pregleda ranu. Pri danjoj svjetlosti mogao je to uraditi mnogo bolje. Metak se nalazio vrlo blizu srca. Očajnik kao što je on nikako ga ne bi mogao izvaditi iz tijela. To bi možda uspjelo prvorazrednome liječniku, a takvoga u toj divljini nije bilo.

S mukom proguta slinu, kao da će time iz grla ukloniti ono što ga je gušilo. Nagnut nad teško ranjenom zaručnicom, pokušao se osmjehnuti, a kad su se njezine usne bezglasno pokrenule, reče:

— Sve će biti dobro, ljubavi. Pobijedio sam naše progonitelje. Sada se osjećaš slabo, jer si izgubila mnogo krvi, ali doskora će ti se snaga vratiti i opet ćeš moći jahati.

Aleksandra nije skidala pogled s njegovih usta. Lagano mu kimne. U očima joj se zrcalila velika bol, koju je s mukom potiskivala.

— Oh, John — iznenada promrmlja — mislim da je... sa mnom...

— Uspjet ćeš preboljeti, draga — prekine je zaručnik čvrstim glasom, kao da je potpuno uvjeren u to što govori iako je znao da je samo tješi.

Zanijekala je glavom.

Iz sekunde u sekundu samrt-nica je postajala sve slabija. Metak u blizini srca teško je ozlijedio živčani sustav. John položi njezinu glavu u svoje krilo, kako bi lakše sakrio svoj očaj. Grčevito je razmišljao kako bi spasio ljubljenu ženu.

Aleksandra mu se s mukom blijedo osmjehne. Kad je progovorila, njezin je glas zvučio gotovo prirodno, kao da ne bije bitku koja se približava neizbježnome kraju.

– Dragi – prošapće – ipak neću postati tvojom ženom. Samo zbog toga žalim, jer sam se nadala da ću kraj tebe biti sretna i da ću spokojno živjeti.

Vlasnik ranča Skull osjećao se kao da u grlu ima grudu koja prijeti da će ga ugušiti. Nije mogao izgovoriti ni slova.

Aleksandra mu se blago nasmiješi.

– Štedi riječi, John. Ne moraš me zavaravati. To ionako ne bi bilo tebi svojstveno. Posve jasno osjećam da mi se smrt približava. Stići ću ti još samo zahvaliti za mnogo lijepih trenutaka što sam ih provela uz tebe. Tek sam kraj tebe shvatila što znači biti voljen i imati pored sebe čovjeka kome možeš svim srcem vjerovati.

Što je dulje govorila to joj je glas postajao slabiji, poput plamena svijeće prije nego što će dogorjeti. Stisak njene ruke polako je popuštao. Njezino lijepo lice još je jače upalo. Samo je u njenim zelenim očima još bilo života.

– Aleksandra?

Šutnja.

– Aleksandra!

Aleksandra bila je mrtva.

John Morgan nije htio vjerovati u to, nije htio prihvatiti surovu istinu. Nadao se da je to tek strašan san iz kojega će se vrlo brzo probuditi. Međutim, nije bilo sumnje da je njezova zaručnica preminula.

Ustane. Izgledao je kao da je posljednjih minuta naglo ostario. Umornim korakom ode do svoga konja i sa sedla skinе laso, pa se vrati do pokojnice.

Nekoliko je trenutaka stajao pred mrtvom Aleksandrom i gledao njezino i u smrti lijepo lice, kao da želi zauvijek urezati u sjećanje svaku crtu. Zatim je zamota u gunj, odnese do konja i stavi preko životinje, a onda je čvrsto sveže za sedlo.

Uzjaše drugoga konja, ali ga odmah ne potjera. Nekoliko je minuta sjedio ukrućen. Crte lica bile su mu tvrde, izraz mrčan, a u očima mu je buktjela mržnja.

Kad je naposljetku pokrenuo konja, usmjerio je životinju prema Tucsonu. Njegov je cilj bio taj grad... i Lorne Horsepower.

VI

Lorne Horsepower jahao je prema Tucsonu kao da ga goni stotinu vragova.

U sumrak je stigao do neke dolinice u blizini grada. Još nije znao da je Aleksandra mrtva, ali se bojao osvete Johna Morgana. Umor kao da je prikrrio izraz neizmjerne mržnje na njegovu licu.

Nasmrt umoran, klizne s konja i jednom od svojih ljudi naredi neka se pobrine za iscrpljenoga konja. Tada mu pride mršav muškarac i u znak pozdrava dotakne obod šešira.

— 'bra večer, gazdo. Zar je nešto krenulo loše? Dojurili ste kao da vas smrt goni.

— Baš bih to mogao reći, Tob.

U nekoliko riječi Horsepower ispriča sugovorniku što se sve dogodilo, a onda nastavi:

— Tob, uzmi nekoliko ljudi i jednom zauvijek završi s tim čovjekom! Tisuću dolara, to je svota koju još i sada dajem za njegovu glavu. Toga pasjeg sina želim vidjeti mrtva pred svojim nogama!

Od silne mržnje kralj srebra zaškrguće zubima, a lice mu se iskrivi od neizmjernoga bijesa.

— I nemoj se vratiti ako nisi likvidirao toga čovjeka! — prosiće.

Tob Jones kimne i rukom udari po dršku kolta koji je bio nisko privezan o njegovo bedro.

— Dobro, gazdo — odgovori mršavko i doda: — Trebali ste me odmah povesti sobom. Da ste to uradili, vaš bi problem odavno bio riješen.

Jones je to izgovorio vrlo odlučno. Samouvjeren, nije dopustio ni najmanju sumnju u to da će on brzo završiti s tim rančerom iz Kolorada.

Lorne Horsepower zadovoljno kimne.

— Dobro! Točno ću ti opisati mjesto gdje sam posljednji put vidio Morgana. I još nešto, Tob. Dobro upamti da je John Morgan vrlo tvrdokoran čovjek i da ne odustaje od onoga što želi. Osim toga, takvoga borca kao što je on nisam vidio u cijelome svom životu.

To što je čuo Toba Jonesa ostavi potpuno hladnim. Umišljeno se nacerio i rekao:

— Ja ću vam toga čovjeka skinuti s vrata, gazdo. Obećajem vam!

* * *

John Morgan prevalio je mnogo milja.

Jedva je opazio krajolik kojim je jahao, jer je bio zaokupljen mislima. Bile su to gorke misli, koje su se uvijek svele na jedno, na razmišljanje o mrtvoj ženi koja je ležala na konju što ga je vodio za sobom, na Aleksandru.

Jednostavno nije mogao svhatiti da više nije živa, iako je bio vrlo trezven čovjek. Nikad se nije ni sa čime zavaravao, a svim se teškoćama uvijek izravno suprotstavljao. Sada je, međutim, bilo potpuno drugačije. Duboka, neizreciva bol nikako nije htjela popustiti. U njemu kao da se nešto slo-

milo i nikada se više neće oporaviti.

Povremeno je pogledavao prema natrag. Zagledao bi se u gunjeve u kojima je bila zavijena njegova mrtva zaručnica.

Mislio je i na Lornea Horsepowera i razmišljao o tome kako će mu se osvetiti.

— Osveta za Aleksandru — mrmljao je jedva čujno. — Horsepower, mrzim te kao što nisam mrzio nijedno ljudsko biće u svom životu. Bacit ću te u prašinu, iako to neće oživjeti Aleksandru.

Dok je mrmljao ove riječi, ruke vlasnika ranča Skull grčile su se u pesnice.

Počelo se smračivati, a Tucson je morao biti udaljen još dobar sat jahanja. John Morgan odjednom postade svjestan da je izgubio čitav dan. A onda, iznenada, ugleda konjanike. Jahali su prema njemu i sve su se više približavali.

Bila su četvorica. Jahali su prvorazredne konje, koji mora da su bili vrlo izdržljivi. Pri slaboj svjetlosti u predvečerje zacijelo su toga čovjeka koji jaše prema njima smatrali usamljenim jahačem koji putuje s još jednim, teško natovarenim teretnim konjem.

Tijelo čovjeka iz Kolorada se napne. Ruka mu je počivala na dršku kolta, spremna da povuče ako bi trebalo braniti život. Njegovo ubrzano disanje pomalo se smirivalo kad među jahačima nije opazio Lornea

Horsepowera, no ipak nije potpuno bezbrižno promatrao te konjanike.

Momci, koji su izgledali i čvrsti i opasni, zaustave konje na nekoliko koraka od Morgana i upitno se zagledaju u njega.

— Hej, gospodine — progovori jedan od njih — mislim da ste vi John Morgan! Vlasnik ranča Skull u Koloradu. Zar ne?

Glas Toba Jonesa bio je likujuć. Horsepowerov je čovjek bio uvjeren da se nije prevario. Prema opisu koji mu je dao njegov gazda, bio je siguran da se pred njim nalazi čovjek za kojim je pošao u potragu. Bio je sretan što si je uštedio i dug put i dugotrajnu potragu.

Jonesov pogled odluta do drugoga konja i zaustavi se na zamotanom predmetu što je bio zavezan za sedlo. Teško bi bilo zaključiti da je u gunjevima mrtvo tijelo lijepe i prerano umrle žene.

— Da, momci, ja sam John Morgan — oštro odgovori čovjek iz Kolorada. — Šalje vas Horsepower?

Svi su se nasmijali u jedan glas, kao na nečiju zapovijed. Ruke su im bile iznad drški revolvera. Jones kimne, pa odgovori:

— Vidim, Morgan, da si shvatio što je posrijedi. Imaš li još što reći?

Vlasnik ranča Skull zareži pun bijesa:

— Da, mnogo toga bih vam želio reći! Vas četvorica nećete me zadržati. Na konju iza mene leži mrtva žena. Žena koju vaš bijedni gazda nije mogao osvojiti i zato ju je progonio. On je kriv što je mrtva. Dakle, još i dalje mislite da me možete zadržati?!

John Morgan bijaše izbezumljen od bijesa, ali to kao da nije nimalo utjecalo na četvorku ubojica. Momci su mislili samo na raspisanu nagradu, koju su svakako željeli zaraditi. I zato su izvukli koltove.

Čovjek iz Kolorada znao je da će se to dogoditi, pa je i on potegao oružje... munjevito. U njemu kao da je nešto eksplodiralo. Sva mržnja, zabrinutost i divlji bijes, koji su željeli uništiti sve što bi im se našlo na putu. Zlikovcima nije pružio ni najsićušniju priliku, jer nije želio ništa riskirati.

U tom času Horsepowerovi ljudi spoznaju s kim su se sukobili. Pred njima je bio čovjek koji bi sigurno izišao na kraj sa svakim revolverašem. Trojica padnu s konja i bubnu o tlo. Više se nisu ni pomakli.

Tob Jones odmah odbaci revolver, kao da je u ruci držao usijano željezo. Od paničnog straha njegovo je lice bilo razvučeno u strahovitu grimasu.

— Ne! — poviče.

Činilo se da vlasnik ranča Skull namjerava pucati. Lice mu je bilo iskrivljeno od bijesa, a iz očiju mu je sijevala

mržnja. Međutim, nije pritisnuo obarač. Uspio se savladati, iako je cijelim njegovim bičem i mislima strujala samo jedna želja: osvetiti Aleksandru.

Barutni se dim razišao.

Tob Jones sjedio je ukočeno na konju, podigavši ruke do visine ramena. Život se polako vraćao u njegovo mršavo tijelo. Iz usta mu se izviije jecaj. Tek mu je sada doprlo do svijesti da sva četvorica zajedno, i to sve odreda ljudi brzi na revolveru, nisu mogla pobijediti jednog jedinog čovjeka.

Na blijedoj mjesečini mršavo je lice djelovalo voštano. Teško je gutnuo, a onda pogleda svoje drugove, koji se dosad nisu ni pomakli.

Mora da su mrtvi! Zaboga, osim njega svi su Horsepowerovi revolveraši mrtvi! Kralj srebra olako je žrtvovao sedmoricu svojih ljudi!

Prenu ga glas rančera iz Kolorada.

— Odlazi, ubojico! — viknu Morgan. — Najprije ćeš gazdi prenijeti moju poruku, a zatim ćeš najbrže što možeš nestati iz ovih krajeva. Dajem ti jedinstvenu priliku, ubojico, i bit će najpametnije da je iskoristiš.

Uzbudenje koje je ovladalo Jonesom polako se smirivalo. Kimnuo je.

— Obavijesti svoga gospodara — nastavi Morgan — da ću ga ubiti, zato što je umorio ženu koju sam volio svim svo-

jim srcem. Pronaći ću Lornea Horsepowera ma gdje se na tome ušljivom svijetu sakrio!

Oštar Morganov pogled zadrži se na mršavom licu čovjeka koji taj pogled nije mogao izdržati. Poniknuo je pogledom i spustio glavu.

— Dobro, gospodine Morgan

— promrsi. — Obavijestit ću gospodina Horsepowera. Smijem li sada odjahati?

— Misli na ono što sam ti rekao, ubojico, i nikada više mi se nemoj pojaviti pred očima!

Jones lagano i pažljivo uhvati uzde. Pogled mu je i dalje bio uperen u protivnikov kolt, koji je još bio uperen u njega. Onda mamuzne konja. Udarci kopita su odzvanjali od suhe zemlje.

Rančer sjaše i obide trojicu zlikovaca na tlu, koje je morao ubiti kako bi ostao živ. Svi su bili mrtvi.

Ponovo se vinuo u sedlo i dohvatio uzde drugoga konja. Nastavio je put prema Tucsonu.

Dokora su i udarci njegovih konja zamrli u noći.

* * *

Tob Jones prevali oko milje, pa onda zaustavi konja.

Strahovitog je straha nestalo. Znao je da je za dlaku izbjegao smrt. Međutim, nije se namjeravao predati. Zagledao se u vinčesterku, koja se još nalazila u navlaci, i upitao što će njegov gazda misliti o njemu kad se vrati a da nije obavio ono što mu je dano u zadatak.

Prisjetivši se Johna Morgana, osjeti kako mu kralješnicom klizi ledena jeza. Ipak se odrvao tim mislima, a onda pokuša trezveno razmisliti što bi bilo najbolje. Jones bijaše jedan od onih ljudi koji nikad ni od čega ne odustaju i koji uvijek sve privedu kraju, pa makar se borili i na pogrešnoj strani.

Izvuče vinčesterku iz navlake i brzo provjeri da li je napunjena i spremna za upotrebu. Onda potjera konja, zadovoljno se smijuljeći. Bio je siguran da je John Morgan sa svojim tužnim teretom krenuo u Tucson.

Potjerao je konja svom snagom i dokora stigao do malenog brežuljka koji je bio tako gusto pokriven žbunjem da su mogućnosti za prikrivanje bile velike.

Ako se rančer iz Kolorada nije u posljednji čas predomislio i krenuo drugim smjerom, morao bi uskoro stići i proći ovuda. A onda će se njegov plan ostvariti. Iz takve blizine i tako dobre zasjede ni tako vrstan borac kao što je John Morgan nema izgleda da bi se izvukao.

Nekoliko narednih minuta pokazat će da li je revolveraš imao pravo.

* * *

Borba koju je maločas okončao kao da je vlasnika ranča Skull trгла iz bezvoljnosti. Ponovo je osjetio želju da preživi.

Želio je kazniti Lornea Horsepowera!

Opet je bio onaj stari, oprezan borac. Često je zaustavljao konja i osluškivao u tami. Razmišljao je o zlikovcu kojega je pustio da ode kako bi kralja srebra obavijestio što ga očekuje. Znao je da ne smije vjerovati revolverašu i zato je bio vrlo oprezan.

Pažljivo se ogledavao. Lijevo i desno pružala se isušena i spržena ravnica. Samo se stotinjak metara postrance uzdizalo jedno brdašce, obrisi kojega su se jasno razaznavali prema svijetlome obzorju.

Vreba li tu kakva opasnost?

Da bi se uvjedio u to, Morgan odlučio upotrijebiti jedan stari trik. Ispusti uzde drugog konja i podbode onoga na kojem je sjedio. Iznenada pojuri, kao da je uočio postavljenu mu zasjedu.

U prvi trenutak ništa se ne zgodi, no odmah zatim kroz noć zapraskaše hici. Vruće olovo zviždalo je uokolo, posve blizu Morganove glave. Hitro se bacio iz sedla i ostao nepomičan na zemlji, kao da je pogoden metkom.

Johnov konj trčao je još nekoliko metara i onda stao. Morgan se ipak nije pomakao. Ispod skvrčene ruke promatrao je prostor ispred sebe. Brežuljak odakle su dozujali meci bio mu je točno u vidokrugu.

Na brežuljku je sve bilo tiho i mirno. Ništa se nije micalo.

Malo zatim ipak nešto odjekne kroz noć. Udarci konjskih kopita o tvrdu zemlju. Međutim, topot se nije približavao Morganu, nego se udaljavao od njega.

Nije bilo sumnje da je strijelac iz zasjede bio Horsepowerov plaćenik.

Morgan je još nekoliko minuta ostao ležati. Tek je sada osjetio svu silinu umora koji kao da je želio slomiti njegovo tijelo. Uvijek je bio silno izdržljiv, no nije se čudio što je malaksao. Uopće se nije mogao prisjetiti kad je posljednji put spavao.

Skupivši sve snage ipak ustane i zazviždi konju. Životinja se brzo približi. Vinuo se na nju i odjahao natrag, do drugoga konja. Onda nastavi jahati u smjeru kojim je prvotno bio krenuo.

Milje su ostajale za njim, a on je bio sve bliži cilju.

U Tucson je stigao malo prije ponoći. Mnogi lokali u gradu još su radili, pa su ceste bile pune prolaznika, no nitko se nije osvrtao na jahača koji je stigao u grad.

Morganov je cilj bio ured gradskoga šerifa. Ubrzo je sjedio sućelice Claydeu Milleru, predstavniku zakona u Tucsonu, i o svemu ga detaljno izvještavao.

Čuvši strahovitu optužbu protiv mjesnoga bogataša, Miller problijedi. Naprosto nije mogao shvatiti to što je čuo. Tek nakon podulje stanke reče:

– Gospodine Morgan, znam da Lorne Horsepower nije svetac. On kroči krupnim koracima i pri tome natura drugima svoju volju. Međutim, do sada se nikad nije ogriješio o zakon. Ovo za što ga sada optužujete uistinu je vrlo ozbiljno, gospodine Morgan.

Vlasnik ranča Skull kimne.

– Znam. Međutim, istina je sve što sam vam ispričao. Bilo je tako i nikako drugačije. No nisam vam to ispričao zato što bih želio da se vi pobrinete za Horsepowera. Taj ću račun osobno naplatiti. Smatrao sam da biste morali biti upućeni u ono što se odigralo u Tucsonu i vani, u preriji.

Morgan ustane, kimne Milleru i izide iz ureda gradskog šerifa.

Pode do stolara i naruči lijes, a zatim potraži svećenika koji će se sutra ujutro s nekoliko riječi oprostiti od Aleksandre. Potom ode u hotel i unajmi sobu. Unatoč strahovitu umoru jedva je zaspao.

Protekli dan neće zaboraviti dokle je god živ.

* * *

Tob Jones skoči s konja potpuno prekrivenog znojem i požuri u veliku stambenu zgradu. Njeni su prozori bili još osvjetljeni.

Vrata mu otvori osobno Lorne Horsepower. Njegov upitni pogled zaustavi se na Jesonovom licu.

– No, što je? – izusti protiv volje kad je vidio da revolveraš ne namjerava progovoriti.

– Da i ne, gazdo – napokon će Jones. – Ja...

– Udi, Tob. Uz viski ćeš bolje pričati.

U prostranoj sobi sjednu sučelice i Horsepower natoči piće. Pošto su nazdravili, vlasnik rudnika kimne svome plaćeniku, kako bi ga potakao da počne pričati.

Tob Jonese pročisti grlo. Nije se baš najugodnije osjećao.

– Dakle, gazdo, eto kako se to otprilike dogodilo – počne nesigurno.

Počeo je pripovijedati od trenutka kad su se četvorica revolveraša sukobila s Johnom Morganom. Onda nastavi:

– Nismo imali nikakvih izgleda, gazdo. Nikad u životu nisam susreto bržega i opasnijeg čovjeka.

Ušuti i počne vrtjeti čašu, kao da ne želi vidjeti sugovornikove oči dok bude govorio sljedeće riječi.

– Gazdo – nastavi – moram vam prenijeti poruku. John Morgan vam poručuje da će vas ubiti. Zato što ste krivi za smrt žene koju je volio.

Tek se sada Horsepower iskreno prestrašio.

– Aleksandra je mrtva?! – upita bezbojnim glasom. – Nije li posrijedi samo lukav trik toga kopileta?

Jones zanijeće glavom.

– Siguran sam da nije. U onom gunju bilo je zamotano ljudsko tijelo. O tome ne može biti ni najmanje sumnje. A kad se sjetim mržnje u Morgano-vim očima, tada sam stopo-stotno siguran da snuje osvetu.

Horsepower ustane pa se uhoda po lijepo uređenoj dnevnoj sobi. Glasno je kleo. Nakon nekog vremena ušuti i zastane. Pogleda revolveraša i oštro naredi:

– Nastavi! Uvjeran sam da se nisi tek tako povukao.

– Ne nisam. Vreba sam na Morgana iz zasjede. Morao je proći kraj mjesta gdje sam čekao. Pucao sam i on je pao s konja, no mislim da se samo pretvarao kako bi me privukao.

Kralj srebra počne još sočnije kleti.

– Četvorica, pa niste uspjeli!

– zakriješti. – Proklet bio, zar sam trebao unajmiti čitavu četu da bih toga kopilana poslao u smrt? – Zastane pred Jesonom i bijesno nastavi: – Dosad sam izgubio jedanaest ljudi. Svi su se savršeno služili svojim željezom. – Ušuti. Vidjelo se da se savladava kako bi razmislio što mu je činiti. Onda mirnije nastavi: – Moj problem nije riješen. Što bih sada trebao uraditi?

Posljednju rečenicu kao da je rekao samome sebi. Nije ni očekivao Jonesov odgovor. Revolveraš posebne za svojom časom, no viski mu više nije pri-jao.

– Sutra moramo pripremiti zasjedu – nastavi mrmljati Horsepower. Morgan će sigurno vrlo brzo doći ovamo. A kad se to dogodi, ne smije nam izmaknuti.

Okrenuvši se prema revolverašu, odlučnim glasom nastavi:

– Pohitaj do Simona i pošalji ga ovamo! A ti odjaši do Tucsona i javi mi čim Morgan izjaše iz grada. Da li si me shvatio?

Jones je bio sretan kad je izišao iz grada i mogao punim plućima udahnuti svježi noćni zrak. Potražio je Simona Zaggerija i poslao ga gazdi.

Horsepower se najprije zamišljeno zagledao u mladića kojega je zaposlio prije nekoliko tjedana i koji je gorio od želje da se dokaže. Dok je stajao pred gazdom, na mladićevom se licu pojavio slab nagovještaj smiješka.

– Slučaj me dobro, Simon – reče mu Horsepower. – Pružit ću ti divnu priliku da se dokažeš, što odavno želiš. Jedanaestorica mojih ljudi su mrtvi. Svi oni nisu uspjeli protiv jednog jedinog čovjeka, dvonožnog vuka koji me želi ubiti.

Vlasnik rudnika ušuti, a Simon Zaggerty upita:

– Da ubijem tog čovjeka?

Pri tome je razmetljivo rukom udario po dršci kolta.

– Slušaj dobro, Simon! To nije igra. Taj je čovjek sve moje ljude savladao u borbi. On je stara lisica protiv koje

su i četvorica revolveraša tek psići. S koltom protiv njega nemaš baš mikakvih izgleda. On bi te ubio.

Smiješka sa Simonova lica nestane. U njegovim očima bljesnu hladnoća i surovost.

– Ja ću ga pobijediti. Posljednjih tjedana nisam radio ništa drugo nego vježbao koltom. Mogu se ogledati s bilo kojim velikim revolverašem. I to nisu tek prazne riječi, gazdo.

Zaggerty je to rekao posve mirno. Doimao se opuštenim. No Horsepower zaniječe glavom i reče:

– Ne, uradit ćemo to drugačije, Simone. Potpuno drugačije. Samo tada imat ćemo izgleda da pobijedimo čovjeka iz Kolorada.

VII

Siva magla rastezala se preko pjeskovitog tla. Grmlje i drveće povijalo se na blagom vjetru i pjevalo pjesmu za Aleksandru, koju su u lijesu polagano spuštali u raku.

John Morgan stajao je kraj rake, potpuno ukočen. Samo su mu mišići na licu poigravali.

Osim zaručnika pokojnice pogrebu su prisustvovali samo svećenik, šerif i dva grobara, ali su svi uskoro otišli. Morgan je ostao sam.

Raznorazne su misli prolazile glavom toga usamljenog i ogorčenog čovjeka. Mislio je na Aleksandru i na to kako ju

je prije nekoliko mjeseci oslobodio iz ruku razbojnika Arhca Gunnisona, kojega je prisilio da veliko stado teksaskih goveda propusti preko područja kojim je ovaj vladao.

Jutarnje nebo obojilo se krvavocrveno. Prve zrake sunca obasjale zemlju.

John Morgan naposljetku krene. Pognute glave napuštao je groblje i uskoro se našao u središtu grada. Mnogi su ga promatrali, ali on nije nikoga opazao.

Pošao je u javnu konjušnicu, osedlao konja i malo zatim izjahao iz Tucsona. Cilj su mu bili rudnici srebra Lornea Horsepowera. Prije pogreba šerif Miller bijaše mu podrobno opisao put dotamo.

Milja za miljom ostajale su za njim. Jahao je polagano, malko pognut, s neizmjernom boli u srcu i nemilosrdnom mržnjom prema Aleksandrinom ubojici, Lorneu Horsepoweru. Bio je svjestan da neće biti lako ohvatiti kralja srebra na njegovu teritoriju i odvesti ga odande.

Jednom mu se učinilo da je udesno ugledao nekog konjanika, ali nije bio siguran da se nije prevario. Međutim, bio je potpuno siguran da je Horsepower već obaviješten da on dolazi. Načas se čak ponada da će mu se vlasnik rudnika suprotstaviti u poštenoj borbi, oči u oči.

Kad je zaustavio konja, procijenili da je do rudnika srebra još samo oko tri kilometra. Ogleda se. Svuda samo pusta, spržena zemlja. Onda pregleda oružje.

Iznenada se trgne. Iz maloga otočića od drveća i grmlja iznenada je prhnula neka ptica i nastavila kružiti iznad krošanja. Netko ju je preplašio, pa je izletjela iz gnijezda! Morgan se nasmiješi ljutitim i posprdnim smiješkom. Dakle, tamo su postavili zasjedu, pomisli. Ni sada mi se zlikovac neće suprotstaviti oči u oči.

Nimalo prestrašen, potjera konja dalje, no sada je bio napet i spreman da u hipu djeluje. Međutim, ni po čemu na njemu nije se moglo vidjeti da je išta opazio.

Na svom putu kroz tu pustoš usamljeni je jahač morao proći na oko stotinu metara od tog otočića zelenila. A tada...

* * *

— Dolazi, gazdo — reče Tob Jones i rukom prijede preko čekinjaste brade. — Bit će ovdje najkasnije za dva sata.

Lice Lornea Horsepowera postane još zlobnije nego dotad. Kimnuo je, pa rekao:

— Pa, s tim smo računali. Znaš li točno što moraš uraditi kad se Morgan pojavi?

Jones kimne. Bilo je očigledno da se u sadašnjim okolnostima ne osjeća baš najbolje, no znao je da ne smije pokle-

knuti ako ne želi izgubiti i ono malo revolveraške časti koja mu je preostala.

— Tada se dobro drži, Tob! — nastavi Horsepower, pa kroz smijeh posprдно doda: — Nemoj se od straha napraviti u hlače.

Odmah zatim kralj srebra vinu se u sedlo prekrasnog konja i usmjeri ga prema južnom izlazu iz dvorišta. Krenuo je u jedan od svojih rudnika srebra. Kad je Horsepower nestao s vidika, Jones načini nekoliko nervoznih koraka, a onda se ogleda. Nikoga nije bilo u blizini.

Pri pomisli da će se taj John Morgan uskoro ovdje pojaviti, Toba Jonesa zaokupi snažna nelagoda. Sjetio se da ga je taj čovjek opomenuo neka mu se više nikad ne pojavi pred očima. Svjestan što ga očekuje, iznenada odluči što će uraditi. Njegova se odluka bitno razlikovala od onoga što mu je njegov gazda naredio.

Pohitao je do konja i malo zatim odjahao s Horsepowerova imanja. Dvije milje dalje potjerao je konja u neki šumarak. Preplašena ptica izleti iz svoga gnijezda, i, uzbudena nastavi kružiti ponad krošanja.

Jones se smjesti među žbunje sa spremnom vinčesterkom. Ovoga puta moram uspjeti, zakle se u sebi. Bit ću bogato nagrađen ako napokon ubijem toga Morgana.

Prošlo je više od pola sata i onda je čovjek u zasjedi ugledao u daljini jednu točku. Ona je svakoga časa postajala sve većom da bi se nasposlijetku pretvorila u konjanika. Jednom se načas zaustavio. Onda je produžio.

Jones je odavno prepoznao jahača. Sada podigne pušku, izravna zarez na nišanu i mušici prema meti, koja se polagano i bezbrižno približavala. No nije odmah opalio. Čekao je trenutak kad će biti potpuno siguran da će pogoditi jahača.

Čvrsto je odlučio da će Johna Morgana ubiti prvim metkom.

* * *

Tijelo Johna Morgana bilo je napeto, kao što je napeto tijelo pantere koja se sprema na skok. Vinčesterka je ležala pred njim preko sedla. Stetson je duboko navukao na čelo. Širok obod pružao je dovoljno sjene da bi mogao opaziti i najmanji pokret u onom žbunju.

Iznenada nešto bljesne. Kako je to mogla biti samo puščana cijev, Morgan se hitro baci s konja.

Nije to uradio ni djelić sekunde prerano, jer u tom trenutku na rubu šumarka bljesnu plamičak. Vruće olovo prozuj i pored njega, a tada začu i prasak.

Morgan je munjevito izvukao revolver, spretno je pao na tlo i tu se ukočio kao da je pogođen. Hoće li mu i sada taj trik uspjeti?

Sekunde su prolazile. Ako taj pasji sin još jednom zapuca, pomisli John, neće biti ugodno. Međutim, to se nije dogodilo. Ubojica iz zasjede nije ponovo pucao.

Umjesto plamička i zpušćane cijevi Morgan ugleda kako se između žbunja oprezno podiže taman lik i zatim kreće prema njemu. Čovjek se polako približavao. U ruci je i dalje držao vinčesterku.

U tom trenutku vlasnik ranča Skull prepozna Toba Jonesa. Dakle, pomisli, još je jednom pokušao.

Horsepowerov se čovjek približio. Očigledno bijaše uvjeren da je zauvijek onesposobio neprijatelja svoga poslodavca, jer je u kutovima njegovih usta titrao zadovoljan osmijeh.

Razmak između Morgana i Jonesa bio je oko četrdeset metara kad je revolveraš podigao cijev vinčesterke. Za točan pogodak koltom udaljenost je bila prevelika. Na toj razdaljini bio je Jones u prednosti. John Morgan suspregnu dah.

Jones nije pucao. Još ne! Prišao je bliže i gotovo poput gladnoga vuka njušio prema Morganu, kako bi otkrio ne krije li se u tom čovjeku još koja iskrica života.

Vlasnik ranča Skull se ni ne pomakne. S mukom je potiskivao podražaj na kihanje.

Tob Jones pride još bliže, a onda naglo zastane. Kao da je

predosjetio opasnost. Tada odlučnim pokretom podigne vinčesterku.

John Morgan se u hipu pokrene i otkotrlja u stranu.

Metak se zabije pored njega i podigne prašinu.

Zapuca. Samo je jednom opalio, na metak je pogodio metu.

Pogoden u prsa, Jones ispušta pušku i zatetura. Onda padne na koljena i rukama pritisne ranu, kao da želi zaustaviti bujicu krvi koja je potekla. Zatim padne na lice i ostane nepokretan. Nošen vjetrom, šesir što je pao s revolveraševe glave okretao se poput kotača, da bi završio viseći na nekom kaktusu.

Morgan polako ustane i nesvjesnim pokretima očisti odjeću od prašine. Revolver je i dalje držao uperen u čovjeka na tlu.

Sreća se napokon naklonila na stranu čovjeka iz Kolorada. Kad je Morgan okrenuo Jonesa na leđa, odmah je znao da bi bilo kakva pomoć bila suvišna. Ranjenik će živjeti najdulje nekoliko minuta.

Horsepowerov revolveraš nije iskoristio ni prvu ni posljednju priliku.

— S tobom je svršeno, zlikovče, — oštro će Morgan. — Trebao si poslušati moj savjet. Sada je prekasno.

Jones zastenje.

— Gdje mogu naći Horsepowera? — upita Morgan i sagne se kako bi bolje čuo smrtnika.

Muk.

— Gdje je Horsepower? — ponovi Morgan.

Usnice umirućeg zadržću.

— Rudnik... — propenta. — U... rudniku. Tamo... je. jedna...

To su bile posljednje riječi Toba Jonesa. U sljedećem trenutku njegove su širom otvorene oči gledale prema nebu, gdje je u plavetnilu i dalje kružila preplašena ptica.

Morgan pokrije mrtvaca s nešto sasušenog granja, a onda uzjaše i krene. Daskora ugleda nekoliko zgrada. Iz uputa šerifa Millera znao je da se rudnici srebra nalaze južnije, u jednoj blizoj dolinici.

Usmjeri konja ravno prema velikoj zgradi od ijelog kamena, koja je rječito govorila o bogatstvu kralja srebra.

* * *

Lorne Horsepower spusti dalekozor i ljutito prekune. Dake, John Morgan je još jednom pobijedio. Nadao se da će njegovog neprijatelja pogoditi metak iz zasjede, a sada je vidio da je ta njegova nada bila uzaludna. Prokleo je Toba Jonesa što se nije pridržavao plana.

Što će sada poduzeti vlasnik ranča Skull?

Horsepower nastavi promatrati. Vidio je Morgana kako se približava njegovoj kući. Tamo se zadržao neko vrijeme, a onda produži prema dolini. Vlasnik rudnika se zadovoljno naceri. Napokon su se doga-

daji počeli odvijati onako kako je to prvotno bio zamislio. Njegov je protivnik naposljetku krenuo prema zamci, i to smrtonosnoj, kojoj nikako ne može izbjeći. Lorne Horsepower bijaše u to stopostotno siguran.

John Morgan stiže do ulaza u dolinicu.

Više rudarskih okna vodilo je duboko u brdo. Mnogobrojne tračnice, po kojima su za vrijeme rada vagončićima odvozili rudaču, blistale su na suncu. Nekoliko je rudara radilo na velikoj drobilici.

Morgan sve pažljivo razgleda, a onda odlučno potjera konja.

Malo zatim jedan rudar dovikne čovjeku iz Kolorada:

– Hej, gospodine, kamō ste se zaputili? Nije baš bezopasno ovuda prolaziti.

Morgan zauzda konja, kimne čovjeku koji je stajao naslonjen na loptau, pa odgovori:

– Tražim gospodina Horsepowera. Nadao sam se da ću ga ovdje naći.

– Vidio sam gazdu prije nekoliko minuta. Ako se ne varam, sada je u onom oknu tamo preko. – Rudar pokaže u smjeru okna što se crnilo na padini brda. – Pošao je pogledati kako tamo rade.

Okno je bilo poprilično daleko od mjesta gdje se Morgan sada nalazio.

– Želite li pričekati, gospodine, ili ćete poći onamo? –

upita rudar. – Kao što sam vam već rekao, ova okna nisu posve bezopasna. Uvije postoji mogućnost odrona.

Vlasnik ranča Skull sjaše.

– Ipak ću poći. Negdje ću sigurno naići na gospodina Horsepowera.

Krene pješice. Polagano se približavao oknu u rudnik, koje je u tami izgledalo opasno. Tek kada se potpuno približio ugleda nekoliko karbitnih svjetiljaka, koje su bacale blijedo plavičastu svjetlost.

U tom trenutku nekoliko rudara izgura iz tunela pun vagonet rudače.

– Hej, momci! – pozove ih. – Jeste li vidjeli gazdu? Rekli su mi da se tu negdje zadržao.

Jedan se rudar približi i odgovori:

– Gospodin Horsepower je ovdje unutra. No neće biti osobito radostan što ćete mu smetati. Pričekajte nekoliko minuta i on će izaći. On...

John Morgan ga prekine.

– Vrlo je važno da ga odmah vidim – reče i krene prema ulazu u okno.

Rudar se okrene i sliježući ramenima vrati do drugoga koji su gurali teško natovareni vagonet.

Potrajalo je dok su se Morganove oči privikle na tamu. Svjetiljke su mutno treperile i bacale na stijene čudesne sjene. Strop je bio podbočen debelim gredama, koje su povremeno

pucketale. Činilo se kao da će se rov svakoga časa urušiti.

John zastane i oslušne. Niotkud nikakva zvuka. Nigdje nije bilo ni Horsepowera. A moj je dolazak, pomisli, sigurno najavljen. U Morganovoj glavi odjednom zazvoni na uzbunu. Brzo se ogleda. I dalje je vladala mrtva tišina.

Stupica!

Ništa drugo ne može biti! Horsepowerovi su ga ljudi namamili u ovu rupu! I posve je sigurno da se njihov gazda ne nalazi u ovom oknu!

Čovjek iz Kolorada pogleda prema izlazu iz rova i njegovim mislima ponovo prostruji pomisao: Stupica!

Strelovito se pokrene, ali...

Prekasno! Stupica se zatvorila!

Sprijeda, kod ulaza, odjeknu snažna eksplozija. Pritisak odbaci Morgana daleko. Obavi je ga prašina. Pucketanje potporna ojača i prijede u praskanje. Sa stropa se počne rušiti kamenje. Sve se svjetiljke ugase.

Tada zavlada tišina. Ovoga puta doista mrtva tišina.

VIII

Kad je zagrmila eksplozija, Lorne Horsepower radosno klikne. Cerekajući se, potrči prema svojim ljudima.

– To sam savršeno zamislio!
– poviče. – Momci, uhvatili

smo to kopile u stupicu! Nikad više neće ugledati svjetlost sunca!

Ljudi kimnu. Simon Zaggery se zagleda u gazdu, očekujući pohvalu. Kad je vidio da vlasnik rudnika šuti, mladi revolveraš progovori:

– Taj hombre ipak nije onako opasan kao što sam mislio. Naprosto nam je uletio u stupicu. Ne mogu shvatiti kako svi drugi nisu mogli s njim izići na kraj.

Lorne Horsepower se podrugljivo naceri.

– Tob Jones je mrtav. Još je jednom pokušao, ali ni sada nije uspio.

Kralj srebra se okrene radnicima koji su dotrčali iz drugog okna, jer su pomislili da je došlo do nesreće, i umiri ih riječima:

– Vratite se na posao, momci. Zatvorili smo ovo okno kako se ne bi dogodila nesreća. Kao što znate, u tom je rovu neprekidno prijetila opasnost da se uruši. Ako poslije odlučim ponovo otvoriti taj kop, morat ćemo izmijeniti potporne grede.

Ljudi su se razišli. Ostala su samo petorica, koji su točno znali što se tu događa.

– Nagradit ću vas, momci – reke Horsepower. – I još ću nešto učiniti za vas. Sada možete svi otići. Samo ti – okrenuo se mladome nadobudnom revolverašu – ostani ovdje.

Ljudi se udalje a da nisu rekli ni riječi. Ostao je samo Simon Zaggary, revolveraš koji je sanjao da jednoga dana bude uvršten među najpoznatija revolveraška imena.

— Simon, ostat ćeš ovdje na straži. Premda ne znam kako bi se Morgan mogao izvući iz zarušenog rova. Ipak ne želim ništa riskirati.

Mladić kimne, pa odgovori:

— Svakako, gazdo. Ostat ću ovdje. I ako taj John Morgan pokaže ma i vrh nosa, u što nikako ne vjerujem, ostat će bez tog organa za mirisanje.

Lorne Horsepower uzjaše i potjera konja. Bio je zadovoljan. S ramena kao da mu je pao teret težak stotinu kilograma.

Nije mu uopće palo na um da se ponio kukavički i podmuklo.

* * *

John Morgan je iskašljavao i pljuvao nečistoću i prašinu što su mu došle u usta i dalje u pluća. I dalje ga je obavijala neprobojna tama. Svijetla mrlja koja je nekoć bila ulaz u rov sada je bila zatrpana, a brdo se svakoga časa sve više urušavalo.

Bojao se da će ubrzo biti potpuno zatrpan, jer će se sve srušiti na njega. Pa ipak se nije plašio. Osjećao je samo tjeskobu, koju je posvemašnja tama još više pojačavala.

Stisne šake. Još se nije htio predati. Još nije sve izgubljeno.

Neće se predati dok u njemu postoji i najmanja iskrica života!

Pipajući krene naprijed. Često se spoticao, jer je kameno tlo bilo prekriveno odronjenim stijenjem i stvaralo prepreke na putu. Mogao je napredovati tek vrlo polagano. Pri tome je ramenima, glavom i nogama udarao o stijenje i potporne grede.

Brdo se neprekidno urušavalo.

Čovjek s Kolorada i te kako je dobro znao što je Lorne Horsepower bio zamislio: da će eksplozija potpuno urušiti rudnik i zatrpati njegovog neprijatelja. Imao je sreću što se nije dogodilo kao što je to kralj srebra želio. Da jest, već bi davno bio mrtav. Usmrtila bi ga kamena masa.

Naposljedku stiže do zatrpanog ulaza. Iako je napregnuo oči, nigdje nije ugledao ni najmanji tračak svjetla. Spotač knuvši se malo zatim o jednu karbidnu svjetiljku, što je pala i ležala na tlu, potraži šibice. Odahnuo je kad je pronašao nekoliko komada.

Tek je sada vlasnik ranča Skull mogao otprilike procijeniti masu kamenja što je zatrpana ulaz. Vidio je da golim rukama nikad ne bi uspio odstraniti to kamenje.

Obuze ga malodušje. Kako će dugo ovdje biti kisika? Zrak je već polagano postaje zagušljiv.

Trgne se i pokrene, sada u suprotnom smjeru. Nadao se da će negdje možda pronaći drugi izlaz. Možda se Horsepower preračunao, razmišljao je. Od glavnoga rova granaju se mnogi postrani. Odluči poći prvim na kojeg naide.

Ubrzo je bio obliven znojem. Zrak je i dalje bio pun prašine i Morgan je povremeno hvatao zrak poput ribe koja se našla na suhom. Ipak je nepokolebljivo išao naprijed.

Stigne do dijela rova u kojem sigurno već dugo nitko nije bio. Neke od potpornih greda ležale su na tlu.

Licem zapne u paučinu. Negdje nešto šušne. Bio je to štakor kojega je privukla svjetlost i koji je odmah zatim ponovo iščeznuo u mraku.

John zastane i oslušne. Negdje je kapala voda. Brdo je i dalje podrhtavalo.

Produži. Malo zatim začu iza sebe potmulu grmljavinu. Bio je siguran da se još jedan dio rova zarušio.

Hodnik kojim je koraćao postajao je sve niži, a mjestimično je bio potpuno zasut. Koji put se činilo da neće proći dalje. Ipak je prolazio.

Svjetiljka počne jače treperiti. Zraka je bilo sve manje i Morgan je sopćući disao. Odjeća mu je bila posve mokra od znoja. Svaki pokret zadavao mu je muku. Bilo je sve napornije koraćati naprijed.

I tada stiže do nepremostive prepreke. Stisnutim se očima zapiljio u obrušeni brijeg koji mu je prepriječio napredovanje u svim smjerovima.

Gotovo je! Sve je završeno, pomisli čovjek iz Kolorada.

* * *

Lorne Horsepower uvrijeđeno zakima glavom. Promatrajući Claydea Millera, gradskog šerifa Tucsona, ljutito reče:

– Hej, šerife, ne dopuštate li sebi suviše slobode? Vaše su sumnje, blago rečeno, bezobrazne.

Šerif sliježe ramenima.

– Oprostite, gospodine Horsepower, gospodin Morgan me obavijestio o svemu što sam vam ispričao. Sa sigurnošću znam da je pošao ovamo, k vama. A vi tvrdite da Johna Morgana uopće niste vidjeli.

– Da, tvrdim! Ako ne vjerujete meni i nazivate me lašcem, pitajte moje ljude! Osim toga, šerife, smatram da prekoračujete svoja ovlaštenja. Vi ste samo gradski šerif i odgovorni za ono što se događa u Tucsonu. Rado bih znao što...

Miller prekine samouvjerenoga bogataša:

– Dobro, gospodine Horsepower. Uvjeren sam da ćete poricati i sve optužbe što ih je John Morgan iznio protiv vas.

– Oštro pogledavši kralja srebra, odlučno upita: – Imate li što protiv toga da se malo ogleđam po vašem zemljištu?

– Uradite ono što mislite da vam je dužnost, šerife!

Odmjerivši Millera od glave do pete, svemoćni kralj srebra naglašavajući doda:

– Za pola godine bit će ponovo izbori, a onda ćemo vidjeti hoćete li zadržati tu zvijezdu.

Bila je to neprikrivena prijetnja. Miller s mukom proguta slinu i kruto odgovori:

– Samo obavljam svoju dužnost! A kako je vaš pokrajinski šerif već danima u potjeri za razbojničkom bandom koja je izvela prepad na banku, ja ga zamjenjujem i obavljam njegove dužnosti izvan gradskih meda. Vama je to, gospodine Horsepower, dobro znano. Uostalom, ja samo tragam za čovjekom koji se odavno morao vratiti u grad.

Horsepower se pomirljivo osmjehne.

– Dobro, šerife, obavite svoju dužnost. No moram vam odmah reći da taj Morgan nije ni došao ovamo. Tog sam čovjeka nekoliko puta vidio u Tucsonu, a zapazio sam ga samo zato što je uvijek bio u pratnji jedne nesvakidašnje lijepe žene.

Clayde Miller ponovo uzjaše, još jednom pogleda vlasnika rudnika srebra, a onda usmjeri životinju prema dolinici u kojoj su se nalazili rudnici.

Kralj srebra stisnutim je očima zurio za njim i tiho kleo.

Šerif je jahao prema velikom oknu, duboko uvučenom u brdo. Bilo je mnogo vidljivih znakova da se u dolini srebro nalazi i u površinskim slojevima, samo nekoliko centimetara ispod površine.

Sunce je davno zašlo za sljeme brda i tama se spuštala sve niže u dolinicu. Nebo je bilo tamno. Iz njega kao da se spuštao crni veo. Rudari su upravo završili posao. Svuda je bilo tiho i mirno.

Clayde Miller skoči s konja i gipko se dočeka na tlu. Onda polagano krene prema oknu što se nalazilo nasuprot njemu i koje je usprkos tami nazirao. Niotkud ni najmanjeg šuma.

Šerifovim ledima kao da kliznu neki neugodan osjećaj.

Vrludao je malo uokolo kad iza leđa začuje korake. Okrene se.

Usprkos polutami mogao je dobro vidjeti da oči mladića koji mu stoji nasuprot svjetlucaju kao što bi svjetlucao tvrdi čelik.

– Što radite ovdje, gospodine? – upita mladić, a onda ugleda zvijezdu na čovjekovim grudima. – Oh, to ste vi, šerife! Oprostite, mislio sam da se ovuda šulja kakav neznamac. A ja sam plaćen zato da to spriječim.

Clayde Miller kimne, pa reče:

– Mladiću, možda mi možeš pomoći. Tražim jednoga čovjeka. Opisat ću ti ga. Možda si ga danas negdje vidio. Zove se

John Morgan. — Opisao je vlasnika ranča Skull i dodao: — Namjeravao je posjetiti tvoga poslodavca.

Simon Zaggery kimne. Strpljivo je saslušao predstavnika vlasti, iako je točno znao što mora odgovoriti. I zato, čim je šerif ušutio, reče:

— Žalim, šerife ali taj Morgan nije bio ovdje. Možda uopće nije ni napustio grad? Uistinu mi je žao što vam nisam mogao pomoći.

Clayde Miller kimne, razočaran. Prema svemu sudeći, John Morgan nije ni bio u blizini rudnika srebra.

Šerif Tucsona nije mogao shvatiti da je doista tako.

* * *

Već neko vrijeme John Morgan je sjedio na jednoj gromadi stijene. Karbidna svjetiljka, koja mu je bila do nogu, bacala je čudne sjene po rovu. Komadi stijena i dalje su padali, manji i veći. Jednom je zadržtalo tlo pod njegovim nogama.

Znao je da neće dugo potrajati pa će se zarušiti i ovaj dio rova gdje se sada nalazio. Zrak je bio zagušljiv, gotovo potpuno bez kisika. Sve to naglalo ga je da ponovo prione poslu.

Sav očajan sklanjao je kamen za kamenom. Ruke su mu već bile ranjave, no ipak je radio mukotrpno dalje dulje od sata, sve dok nije osjetio da ga snaga napušta.

Ipak mu trud nije bio uzaludan! Stvorio se malen puteljak, koji je vodio do mjesta gdje su se odronile stijene što su zatrpane rov.

Nastavi rovati. Neumorno poput krtice probijao se naprijed, sve dalje i dalje.

Napokon!

Osjeti strujanja zraka, blago ali dovoljno da mu hladi uznojeno lice.

Od sreće načas prestane disati, a onda osjeti kako mu je srce brže zakucalo. Kao dragocjen dar svježi je zrak uvlačio u pluća.

Gdje se osjeća svjež zrak mora biti i neki otvor kroz koji on prodire, pomisli i s novom srčanošću ponovo prione poslu.

Jednom je morao strelovito odskočiti, kako bi izbjegao veći komad stijene što je pao sa stropa. Zatim ugleda rupu koju je bila zatvarala stijena koja ga je zamalo ubila. Svježi zrak počne jače strujati, sušeći kapljice znoja na njegovom čelu.

Pažljivo počne širiti otvor kroz koji je dopirao zrak, jer je bio premalen da bi se odrastao čovjek provukao kroz njega. Otkucaje srca tako je čuo kao da kraj njega netko udara u bubanj. Pažljivo je uklanjao kamen za kamenom, jer je bio svjestan opasnosti. Otvor bi se svakoga časa mogao zatrpiti i zauvijek pokopati sve njegove nade.

U rovu je tutnjalo. Iza Morgana obrušavalo se kamenje i podizalo prašinu koja je na svjetlu karbidne svjetiljke izvodila čudesne plesne korake.

Otvor je bivao sve veći.

Uspjet ću! Provući ću se, pomisli John, a onda se zabrine. Što ga očekuje iza tog otvora?

Napokon dođe čas kad je morao odlučiti da se provuče kroz otvor. Vjerovao je da je dovoljno velik da bi se, iako su mu ramena bila vrlo široka, mogao provući. Centimetar po centimetar provlačio se kroz otvor. Zrak je sve jače dopirao do njega. Kao svježja struja koja mu dolazi u susret.

Provukao se!

S druge strane otvora padne nimalo nježno na oštro stijenje, ali to nije moglo umanjiti njegovu radost. Prebrodio je naizgled nepremostivu zapreku.

Zadihan od napora, ostane neko vrijeme nepomičan, a onda podigne svjetiljku kako bi se ogledao i vidio da li su izgledi za spas sada bolji.

Iz usta mu se izvi krik. Ono što je ugledao bilo je užasno. Strahovito!

* * *

Lorne Horsepower dočeka Claydea Millera na ulazu u dolinicu. Sjedeći na konju, smijeshio se predstavniku zakona.

– No, jeste li ga pronašli? – upita licemjerno, znatiželjno zureći u gradskoga šerifa.

Miller zaniječe glavom.

– Ne, gospodine Horsepower, nisam. Kako se čini, John Morgan nije ni stigao dođe. Možda je odjahao dalje... na trag u Kolorado odakle je i došao.

– Da mu što poručim ako ipak slučajno navrati ovamo?

– bezobrazno upita kralj srebra.

– Nije potrebno – promrmlja Miller.

Prstima dodirne obod svoga stetsona i potjera konja. Uskoro su udarci kopita odzvanjali kroz tamu koja se posvema spustila na zemlju.

Lorne Horsepower likujući zakima glavom i poluglasno zareži:

– Bijednik! Ako me je želio uhvatiti, morao je mnogo ranije ustati. S takvima kao što je Morgan oduvijek sam znao izići na kraj. Iako moram priznati, taj je momak bio prilično tvrd orah.

Završivši monolog, Horsepower potjera konja prema rudnicima. Simon Zaggery mu dođe u susret.

– Sve u redu, Simon?

Revolveraš kimne.

– Svakako, gazdo. Sve je da ne može biti bolje. Tamo, kod onoga zasutog ulaza u okno, uopće se ništa ne događa. Ne čuje se ni najmanji šum. Okladio bih se o što god želite da je taj Morgan mrtav. Ne brinite, on će tamo istrunuti. Uspjeli smo, gazdo!

Lorne Horsepower zasja od sreće.

— Mi smo velike klase, mlađicu moj! Ipak, želim da cijelu noć ostaneš ovdje i stražariš. Za to ćeš dobiti dva slobodna dana.

Zaggery kimne i zadovoljno se osmjehne.

— Divno, gazdo! Tada ću otići u Tucson i otvoriti bure piva, kako se to kaže.

Vlasnik rudnika srebra još jednom pogleda prema ulazu u okno i promrmlja:

— Tamo unutra je Morganov grob. Nadam se da od toga kopileta neće ništa ostati!

Kad je Horsepower odjahao, Simon Zaggary se ugodno smjesti iza jedne stijene i sklopi vjede. Nekoliko minuta zatim već je čvrsto spavao.

* * *

U treperavoj svjetlosti karbidne svjetiljke John Morgan je zaprepašteno zurio u dvije lešine dopola pokopane kamenjem. Bila su to dva bradata čovjeka, čija su se tijela već gotovo raspala. Unesrećeni su bili zatrpani kad se, očito prije mnogo vremena, srušio dio rova.

Odlučno krene dalje. Prelazio je preko odronjenih stijena, a koji put se morao provući između njih. U ovom dijelu rudnika mora da već dugo nitko nije radio.

Strujanje zraka postajalo je sve jače. Negdje se nalazi izlaz, razmišljao je John. Moram ga pronaći ako ne želim ovdje zauvijek ostati.

Plamen svjetiljke jače zatreperi. Znao je da će se uskoro ugasiti i da će mu tada biti mnogo teže.

Cijeli je bio prljav. Odijelo mu je na mnogo mjesta bilo poderano, kosa puna paučine. Bio je gladan i žedan. U želucu mu je krčalo kao da se unutra nalazi čopor vukova koji se svadaju oko plijena. Uza sve to, jedva se držao na nogama. Međutim, nesalomljiva ga je volja pokretala naprijed. I nada da će se izvući iz toga pakla.

Plamen svjetiljke se posve smanji, zatim ugasi. Tama obaviše neustrašivog čovjeka koji se već satima borio za svoj život.

Odjednom zastane. Svježi zrak zapuhao mu je ravno u lice! Otvor kroz koji je zrak prodirao nije mogao biti daleko!

Nigdje, međutim, nije mogao opaziti ni tračak svjetla kojem se tako dugo nadao. Čudio se a onda shvati zašto je tako. Pa, satima je zarobljen u tome oknu i vani je sigurno već noć.

Razmišljajući što bi mogao poduzeti, slučajno pogleda prema stropu. I tada iznad sebe ugleda zvijezdu koju ni posvemašnja tama nije mogla sakriti. Učinilo mu se kao da je zasjao mjesec!

Dakle, pronašao je izlaz! Izlaz postoji, ali je vrlo visoko iznad njega. Tamo, odozgo maše mu sloboda, no kako će se uspeti do nje?

Potražite na kiosku



krimi priče
zabavne priče
sf priče
western priče
kratke priče
stripovi
humor

Pošto je nekoliko minuta čučao na tlu i razmišljao o tome kako da riješi taj problem, pokušava se uspeti uz stijenu. Uzalud. Vrlo brzo shvati da mu to neće poći za rukom.

Kad je u unutrašnjost okna prodrila slaba mjesečina, Morgan je vidio da se nalazi u nekoj prirodnoj spilji. I to da ga od slobode dijele tek četiri metra.

Pomisli na ranč Skull, na svoju kćerku i na svoje ljude. To ga trgne. Mora naći izlaz u slobodu, tako blizu a ipak naizgled nedokučivu.

Izenada se sjeti da se prije nego što je ušao u ovu spilju spotakao o neku potpornu gredu, pa krene u potragu za njom. Pratilo ga je cićanje štakora i drugih životinja.

I doista, vrlo brzo je naišao na gredu. Spotakao se o nju. Kad ju je pokušao podići, vidio je da je djelimično zatrpana kamenjem i zemljom. Tako je ponovo počeo kopati. Teško dišući, odstranjivao je kamenje s grede. Kad ju je gotovo posve oslobodio, samo je nekoliko puta jače povukao i greda je bila slobodna.

Centimetar po centimetar vukao je Morgan gredu za sobom sve dok je teško drvo dovikao točno ispod otvora u spilji.

To bi trebalo riješiti moj problem, pomisli.

Pomoću snage stegna podizao je gredu i onda je naslonio na stijenu. Zatim se zagleda u nju, pitajući se hoće li izdržati njegovu težinu. Najposlije zaključujući da nema nikakve druge mogućnosti nego da sve stavi na tu jednu kartu.

Počeo se uspinjati. Napredovao je polagano, centimetar po centimetar. Greda počne škripati. Iverje mu je probilo nogavice i zabadalo se u nezaštićenu kožu. Pa ipak, znao je da mora dalje. Ne smije se vratiti.

Puzao je sve više, više. Naposljetku stigne do vrha. Potraži uporište. Pipkao je nogom i naposljetku pronašao malenu udubinu. Ipak je i dalje sva njegova težina bila na gredi. Ona se savijala i prijetila da će svakoga časa kliznuti sa stijene.

Počne pipati iznad glave, kako bi se o nešto uhvatio rukama. Uzalud. Zanjihao se i zamalo strovalio naniže. No u posljednjem trenutku ipak se zadrži na nekoj izbočini.

Najprije je duboko udahnuo, sretan što je opasnost prošla, a onda se zamahom povuče na više i čučne u otvor.

Slijeva i zdesna bile su mu stijene, osvijetljene blijedom mjesečinom. U daljini raspozna kuću Lornea Horsepawera. Bila je potpuno u tami.

Odmarao se, sretan što se izvukao iz brda koje je trebalo postati njegov grob.

Zvijezde su već počele blijediti, a na istoku se naziralo si-

vilo, nagovještaj nadolazećeg dana.

Odmorivši se, Morgan izvadi revolver. Pregleda ga i počne čistiti. S vremena na vrijeme pogledavao je prema Horsepowerovoj kući. Nadao se da je njegov neprijatelj sada tamo. Znao je da ga očekuje konačan obračun s tim podmuklim ubojicom. Međutim, ovaj put morat će se Horsepower boriti osobno. Neće moći to prepustiti svojim ljudima i tako ih otjerati u smrt.

John Morgan je i sada jednakom žestinom mrzio Lornea Horsepowera. Ta je mržnja prožimala čitavo njegovo biće.

— Osveta za Aleksandru! — promrmlja po tko zna koji put.

Kad je postalo svjetlije, John Morgan se pokrene. Dok je sišao s brda, nad dolinu se već počela navlačiti jutarnja izmaglica. Samo nekoliko metara ispred njega nalazio se zatrpani ulaz u okno starog rudnika iz kojega se natčovječanskim naporima uspio izvući.

Pošto se orijentirao, htjede krenuti dalje. U tom času začu šušanj iza leđa, namjeravao se hitro okrenuti, ali se ukočio čim je osjetio da mu je o leđa netko pritisnuo revolversku cijev. Na potilju osjeti nečiji vrući dah, a malo zatim jutarnju tišinu poremeti podrugljiv glas.

— Ipak su i u današnja vremena moguća čuda — posprdno reče muški glas. — Htio bih

saznati kako si se uspio odande izvući! Hej, nisi li ti možda kakva zakrabuljena krtica?

John Morgan se nije ni poma-kao. Ponešto zbog zaprepaštenja, a ponešto zato što je počeo grozničavo razmišljati o tome što bi mogao uraditi. Nije bio ni pomislio da bi netko mogao stražariti pred zatrpanim oknom. Tek se sada sućio s tom spoznajom.

Pritisak revolverске cijevi oslabi i čovjek iz Kolorada se polako okrene prema svom protivniku. Odmah je prepoznao mladića koji ga bijaše uputio u rudnik.

Simon Zaggery i dalje se podrugljivo cerekao. Ni sada nije mogao shvatiti zašto se njegov gazda toliko plaši ovoga čovjeka.

I Morgan se nasmijulji. Mladoga revolveraša to zbuni.

— Oh, momčiću, nisam ti ja krtica — reče vlasnik ranča Skull. — Ja sam malena ptičica koja će se ovoga časa vinuti u zrak i odletjeti odavde.

Zaggery se zaprepašteno za-blene u Morgana, a onda gotovo pogleda sugovornikove ruke, koje je njegov protivnik podigao iznad glave i mahao njima kao da su krila.

— Tebi je morao pasti kamen na glavu — reče. — Čini se da ti nisu sve daske na broju.

I dalje je zurio u Morganove ruke, koje su veselo lepetale,

kad čovjek iz Kolorada strelovito ispruži desnu nogu i izbiје revolver iz njegove ruke.

Revolveraš usklikne i pokuša izvući drugi revolver. Uzalud. John Morgan se odavno pribrao od iznenadenja i bio je spreman za napad.

Udarao je brzo, čvrstim udarcima, tako da se mladi revolveraš nije mogao suprotstaviti.

Simonu Zaggeryju bijahu to najgore batine što ih je u životu dobio.

Morgan se odmakao od mladića tek tada kada njegov protivnik više nije mogao stajati na nogama. Teško dišući i stisnutih šaka stajao je vlasnik ranča Skull nad Horsepowerovim plaćenikom. Vidio je da je mladiću dosta. Njegovo gotovo dječjačko lice izgledalo je vrlo ružno.

Možda će mu to biti dobra opomena, pomisli Morgan. Zaveže Simona njegovim vlastitim opasačem, pa se uspravi.

Pogleda prema Horsepowerovoj kući i odmah osjeti kako ga obuzima bijes. On, koji je dotad uvijek osuđivao svaku vrst mržnje i osvete, ponovo je razmišljao o tome kako će ubiti toga nitkova.

IX

John Morgan polagano se približavao velikoj kamenoj kući. Tamni prozori su buljili u njega poput kakve nemani.

U tim trenucima lice čovjeka iz Kolorada bilo je okamenjeno. Hodao je uspravan poput svijeće. Iz njegovog tijela potpuno je nestalo umora. Ljutitom je odlučnošću išao prema domu svoga smrtnog neprijatelja, a da mu nitko nije prepriječio put.

Postalo je svjetlije. Maglena zavjesa ležala je nad grmljem i drvećem poput mrtvačkog pokrova. Sunce se još nije pojavilo iznad bregova.

Napokon stigne pred glavni ulaz. Vrata na velikoj bijeloj zgradi nisu bila zakračunana, pa ih je lako otvorio. Dok je ulazio, vratnice su malo zaškripale.

Oči su mu se vrlo brzo privikle na tamu, koja je u zatvorenoj prostoriji bila gotovo neprobijna, pa je začas produžio. Kretao se nečujno i malo zatim stigao do stuba što su vodile na gornji kat.

Uspinjao se a da nije prouzročio ni najmanji šum, i na vrhu stuba zastao. S obje strane tamnog hodnika razabere više vrata. Krene. Pred prvim vratima oslušnu, ali ne začuje ništa. Sve je bilo tiho i iza sljedećih. Tek se iza trećih čulo hrkanje. Bilo je tako glasno da ga nitko ne bi prečuo.

Morgan načas suspregne dah, onda odlučnom kretnjom pritisne kvaku.

Vrata se otvore prema unutra.

Na pragu zastane, pogleda čovjeka koji je do toga trenutka hrkao, a sada je uzdahnuo i okrenuo se u krevetu.

Morgan grčevito stisne dršku kolta, ali za djelić sekunde ponovo ovlada sobom. Ne, ne mogu ubiti nenaoružanog čovjeka, pomisli. Kad bih to uradio, bio bih potpuno isti podlac kakav je ovaj pasji sin. Pride krevetu.

Kad je tamna sjena pala na spavača, hrkanje odjednom prestane. U sljedećoj sekundi Horsepowerove se oči otvore.

Kralj srebra nije otprve shvatio što se zbiva, no njegove su oči iz sekunde u sekundu postajale sve veće. Onda polako sjedne.

– Ne, nije ti se to usnulo, prokleti pasji sine! – razliježe se dotad tihom prostorijom glas Johna Morgana.

Njegove oči, koje su sjale poput brušenog dijamanta, oštro su promatrale Lornea Horsepowera.

– Da, Horsepower, ja nisam duh. Kucnuo je čas obračuna. Zapravo, šteta je potrošiti metak na tebe, ali zašto bih priljao ruke na takvom pasjem sinu!

Lice nemilosrdnog zlikovca bilo je bijelo poput svježe napalog snijega. Prestravljeni Horsepower pogleda prema stolcu preko kojega je bio obješen njegov opasač s revolverima.

– Pokušaj samo pasji sine!
– presiječe njegovu pomisao John Morgan. – Hajde, pokušaj!

Iz Morganova se glasa izvijala strahovita mržnja. Stajao je, vrebajući, s rukom na dršku nisko obješenog kolta.

Vlasnik rudnika srebra poniknu pogledom. Zatim prebaci noge preko ruba kreveta.

Morgan zakorači korak nastrag, pažljivo promatrajući svaku protivnikovu kretnju.

Međutim, Horsepower nije želio ništa riskirati. Navukao je hlače i obukao košulju. Kretnje su mu bile tako polake kao da je pri tome morao nositi teret od stotinjak kilograma. Živnuo je tek tada kada je Morgan pokazao na opasač što je visio na stolcu.

Tračak nade obasja zlikovčevo lice. Šutke ustane i opaše se opasačem, a onda se okrene prema čovjeku iz Bluegrass Valleyja.

– Kao što vidim, Morgan, ne želiš me jednostavno ubiti. Da si to namjeravao, odavno bi bio pucao. Hajd'mo, dakle, van i riješimo naš sukob onako kako to rješavaju dva prava muškarca.

Gotovo protiv volje John Morgan kimne da je suglasan.

– Zapravo bih te trebao ustrijeliti kao bijesnoga psa – kroz zube promrsi Morgan – no ipak ću ti pružiti priliku. Iako je ti nisi pružio ni meni ni Aleksandri.

– Strahovito mi je žao što je mrtva – iznenada će Horsepower. – Nitko je je nije želio ubiti. Ja sam samo...

— Umukni, pasji sine!

Morgan više nije rekao ni riječi. Samo je rukom pokazao prema vratima i pričekao da Horsepower krene. Onda polagano pođe za vlasnikom radnika.

U tom trenutku Lorne Horsepower ponovo pokuša izvesti jedan od svojih prljavih trikova. Iznenada sunu nogom prema natrag, kao što bi to uradio divlji mustang.

Da vlasnik ranča Skull nije bio oprezan i da nije strelovito reagirao, zlo bi prošao. Tako ga je noga toga nitkova za dlaku promašila.

Johna Morgana ponovo preplavi strahovit bijes. Njegovo je strpljenje još jednom stavljeno na kušnju. Za bijesom se javi želja da toga pasjeg sina jednostavno ustrijeli. Ipak se svladao i ostavio revolver u koricama. Međutim, njegova šaka sunu naprijed i udari Horsepowera u zatiljak.

Udarac dobrano potrese snažnoga muškarca i on vrisne. No taj je vrisak više bio posljedica razočaranja što nije uspio u svojoj namjeri nego boli.

— Izidi, nitkove! — bijesno prošišti Morgan. — I upamti dobro: pokušaš li još jednom nešto slično, ustrijelit ću te kao što bih ustrijelio bijesno pseto!

Horsepower pogne glavu i promrmlja nešto što Morgan nije uspio razumjeti.

Stigli su do stuba i sišli u prizemlje, a onda izidu iz kuće.

Jutarnja magla sakrila je brebove.

U sivilu izmaglice John Morgan i Lorne Horsepower promatrali su jedan drugoga. Nisu imali o čemu razgovarati. Sve što je bilo potrebno reći već je izgovoreno. Sada će govoriti samo koltovi.

Vlasnik rudnika srebra stajao je raskrečenih nogu. Lice mu je ponovo bilo uobičajene boje. Prevladao je strah i sada je čvrsto vjerovao da u borbi s vlasnikom ranča u Bluegrass Valleyju u Koloradu ima dobre izgleda. Čak se i osmjehnuo dok je ruku spuštao na dršku kolta.

Zavlada smrtonosna tišina. Obojica su vrebali, promatrajući svoga protivnika, svaki u očekivanju svoje šanse.

Prvi je povukao Lorne Horsepower. Brzo, prokleta brzo. Tako strelovito da bi sigurno pobijedio većinu vrsnih revolversa. Međutim, protiv Johna Morgana naprosto nije imao baš nikakvih izgleda.

Čovjek iz Kolorada bio je brži za onaj djelić sekunde koji je odlučivao u takvim dvobojima.

Morganov kolt zatutnji i ispljune vruće olovo. Strijelac osjeti trzaj oružja u ruci, a zatim ga obavije oblačić barutnog dima.

Lorne Horsepower nije pogodio. Pucao je dva puta prije nego što mu je kolt ispao iz ruke, ali oba puta u prazno.

Iako teško ranjen, ostao je na nogama. Samo mu se gornji dio tijela ljuljao, poput slamke na vjetru. Ukočenim je očima buljio u protivnika, koji je cijev svoga kolta usmjerio prema tlu.

Horsepowerovi prsti zgrabe prsa košulje, koja je svakoga časa bivala sve crvenija od krvi, kao da je želi razderati. Iz njegovih usta izviije se tih jecaj.

John Morgan vrati kolt u koricu, a onda nesvjesnom kretanjem prijede rukom preko lica kao da sve to želi izbrisati iz pamćenja. Obuze ga osjećaj posvemašnje praznine.

U tom času koljena vlasnika rudnika klecnu i on padne na lice. Način na koji je pao nedvojbeno je pokazivao da je nemilosrdnog i podlog ubojicu napokon stigla zaslužena kazna.

John Morgan se okrene i polaganim koracima, koracima kakvima korača strašno umoran čovjek, krene prema koralu. Brzo je pronašao svoga konja i sedlo. Bilo je prebačeno preko motke ograde.

Osedlao je konja, vinuo se u sedlo i potjerao životinju a da se nije nijednom osvrnuo.

Lorne Horsepower je mrtav. Platilo je za svoje zločine. Medutim, Aleksandru Potemkin to neće oživjeti. Njegova će zaručnica zauvijek ostati na groblju u Tucsonu.

Mržnja u Johnu svake je sekunde slabila, no zadržala se praznina. I bol.

U praskozorje vlasnik ranča Skull usmjeri konja prema nepreglednoj preriji. Postajalo je sve svjetlije, jer su se iza bregova pojavili prvi zraci izlazećeg sunca.

X

Grad Tucson u Arizoni, u kojemu čovjek iz Bluegrass Valleyja u Koloradu nije imao sreće, ostao je daleko no John se povremeno još uvijek osvrtao.

Osjećaji koji su ga vezali uz Aleksandru, ljubljenu ženu koju je morao tamo ostaviti, bili su vrlo duboki.

Vraćao se na svoj ranč u Koloradu, ali sâm. Žena koju je žarko volio i koja bi bila vladarica u Bluegrass Valleyju nije bila s njim.

Pogleda prema nebu. Ugleda orla koji se vinuo u svilenkasto plavetnilo i uskoro se izgubio iz vida.

Iznenada osjeti snažnu želju za Bluegrass Valleyjem. Potjera konja brže. Tamo, na ranču Skull, čeka ga kći Mary-Lou. Čekaju ga njegovi ljudi. Bio je siguran da ga nestrpljivo očekuju.

Mislio je na te dobre ljude. Chet Quade, Leroy Spade, Doc Smoky, Shorty, Brazos... Svi su mu oni i prijatelji. Prijatelji su mu i general Carrington i indijanski poglavica Big Nose.

Svi će mu pomoći da zaboravi težak gubitak, voljenu Aleksandru.

Pa ipak, iako je znao da nije da nikada neće moći zaborasam na tome ušljivom svijetu, viti tu izuzetnu ženu.
John Morgan je bio svjestan Nikada!

KRAJ

U PRIPREMI:

G. F. Unger:
U SLUŽBI NITKOVA



SPECIJALNI
LASO

specijalne pustovine specijalnih šerifa i specijalnih zločinaca kao i specijalnih kauboja koji pucaju iz specijalnih pištolja u specijalnim dvobojima naći ćete u specijalnom izdanju tjednika laso koji donosi dva specijalna western-romana